

புதுமை இலக்கியம்

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க வெளியீடு

இலங்கையர்கோன்

நினைவு இதழ்

'PUTHUMAI ILAKKIYAM' Organ of the Ceylon Progressive Writers Asso.

டிசம்பர், - ஜனவரி 1962.

வெளியீடு: 11

சதம் 25

தயாராகிறது

மகாநாட்டு மலர்

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் அண்மையில் நடத்த விருக்கும் அகில இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாட்டை ஒட்டிய "புதுமை இலக்கிய" மகாநாட்டு மலர் வேலைகள் பூர்த்தியடைகின்றன.

இந்த மலரில்

நாட்டுக் கூத்து, சிற்பம், மேடை நாடகம், ஈழத்தின் முஸ்லிம் புலவர்கள், நமது இலக்கியப் பாரம்பரியம், சிறுகதை இலக்கியம், நாவல் இலக்கியம், கிராமிய இலக்கியம், மலை நாட்டு இலக்கியம், நமது இலக்கியப் பிரச்சினைகள், நம் நாட்டுப் பத்திரிகைகள், முற்போக்கு இலக்கியம், பிற மொழி இலக்கியத்திற்கு தமிழர் தொண்டு, எழுத்தாளன்-வாசகன், கவிதை இலக்கியம், கட்டுரை இலக்கியம், நமது எழுத்து, குழந்தை இலக்கியம், வரலாற்று நூலாசிரியர்கள், பழந்தமிழ் இலக்கியத்திற்கு ஈழத்தின் தொண்டு, சிங்கள இலக்கியப் பரிவர்த்தனைகள், நூல் நிலையங்கள், விளம்பரக்கலை, ஈழத்தில் தமழிலக்கியத் தொண்டாற்றும் முஸ்லிம்கள், மலைநாட்டுநாட்டுப் பாடல்கள், சிங்கள இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி. இன்பத் தமிழ், திறனாய்வு முதலிய ஈழத்து கலை இலக்கிய வளர்ச்சியை கோடிட்டுக் காட்டும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் வெளிவருகின்றன.

உங்கள் பிரதிகளுக்கு இப்போதே எழுதி

உத்தரவாதப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்.

ஸ்பரங்களுக்கு:-

புதுமை இலக்கியம்

26, சென்ற அந்தோனி மாவத்தை

கொழும்பு-13.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினால், 26, சென்ற அந்தோனி மாவத்தை, கொழும்பு-13. சித்ரா பிரின்டிஸ் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

இலங்கையர்கோனும் ஈழத்தின் கடமையும்

ஈழத்தின் சிறந்த உணர்வுநெறி எழுத்தாளராகவும், அதன் பின்னர் நிகரற்ற இயற்கைவாத எழுத்தாளராகவும் மிளிர்ந்து, தேசிய, யதார்த்த இலக்கியக் கோட்பாடுகளுக்கு பீரங்கை பூர்வமாகவல்லாவிட்டாலும் வித்திட்டவரான திரு. இலங்கையர்கோனின் ஞாபகார்த்தத்திற்கு இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஆரம்பக் காணிக்கையாக இந்த நினைவிதழைச் சமர்ப்பிக்கிறோம்.

வாழும் எழுத்தாளர்களின் வாழ்வுக்காகவும், சமுதாயம் முழுமையினதும் நல் வாழ்வுக்காகவும் போராடும் நாம், அத்த வேளையில் மறைந்தும் வாழும் எழுத்தாளர்களுக்கு சமுதாய வாழ்விலும், இலக்கிய வாழ்விலும் அவர்களுக்கு உரிய ஸ்தானத்தை அளித்துக் கௌரவிக்கக் கடமைப்பட்டவர்கள். ஏனென்றால் இலக்கிய முயற்சிகளில் இவர்களது அனுபவங்கள், இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு இவர்கள் செலுத்திய காணிக்கைகள், இலக்கியப் பரப்பைச் செழுமைப்படுத்தி இவர்கள் விட்டுச் சென்ற விளைநிலங்கள் ஆகிய இவை தான் வாழும் எழுத்தாளர்களின் சம்பத்துக்கள்.

இந்தக் கடமை உணர்வின் போத நிலையில் நின்று இலங்கையர்கோனின் உருவை நமது இலக்கிய மரபு வழியில் நிலைநிறுத்த ஈழத்து எழுத்தாளர்களும், தமிழ் மக்களும் பல கைங்கரியங்களை நிறைவேற்றக் கடமைப்பட்டுள்ளார்கள்.

சிறுகதைத் துறையிலும், நாடகத்துறையிலும் எழுதி எழுதி மேலே சென்ற அவரது படைப்புகள் அனைத்தையும் திரட்டிச் சிறுகதைத் தொகுதிகளாகவும், நாடகத் தொகுதிகளாகவும் வெளியிடுவது நமக்கு முன்னுள்ள அவசர அவசியமான பணி. ஒரு எழுத்தாளன் இறந்த பின்னும் வாழ்வது அவனது சிருஷ்டிகளின் நூல் வடிவங்களிலாகும். "என்சான் உடம்பை" இழந்து விட்ட இலங்கையர்கோனுக்கு இலக்கியச் சரீரத்தை அளிக்க வேண்டியது ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகின் தலையாய கடமை.

உயிரை இழந்து விட்ட இலங்கையர்கோனின் இலக்கிய ஆத்மா அவரது எழுத்துக்களின் அடிநாதமாகஓடும் அவரது கருத்துக்களாகும். இலக்கியம், சமுதாயம், வாழ்வு இவை சம்பந்தமாக இலங்கையர்கோன் கொண்டிருந்த உறுதியான, திட்டவாட்டமான கருத்துக்களை சமுதாயத்தின் முன்னேர்மையுடலவைப்பது அவரது இலக்கிய சகாக்களின் தவிர்க்க முடியாத கடமை.

இலங்கையர்கோனின் படைப்புக்கள் தொகுப்புக்களாக வெளிவருவதையும்,

அவரது கருத்தோட்டங்கள் உறுதியாக முன்வைக்கப்படுவதையும் தொடர்ந்து, நமது இலக்கியப் பரம்பரையிலும், இலக்கிய விழிப்பிலும், இலக்கிய முன்னேற்றத்திலும் அவர் வகித்து பாத்திரத்தை வரையறுத்து வகுத்துக் கொள்வது அவசியம்.

இலங்கையர்கோனின் தந்த யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு வீதிக்கு அவரது பெயரைச் சூட்டுவது, வாசகசாலை, ஐசமுசு நிலையம், பள்ளிக்கூடங்கள், கல்லூரி முதலிய, வற்றிற்கு அன்றாது நாமத்தை வைப்பது முதலியவற்றின் மூலம் நமது எழுத்தாளர்களுக்குச் சிரஞ்சீவி மூத்திரை அளிக்கலாம். அத்துடன் இலங்கையர்கோனின் நாடகங்களை நாடு பூராவும் விரவியுள்ள நாடகமன்றங்கள் நடித்து இலங்கையர்கோனுக்கும், நாடகக் கலைக்கும் பெருமை தீட்டத்தரலாம்.

இ. மு. எ. ச. வைப் பொறுத்த மட்டில் இலங்கையர்கோனின் நாமம் வாழ அது தன்னால் முடிந்த பணியை நிறைவேற்றும் என்ற உறுதியை அளிக்கிறோம்.

இ. மு. எ. ச. அஞ்சலி

1961, டிசம்பர் 3ந் திகதி கொழும்பில் நடைபெற்ற இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க மத்திய குழுக் கூட்டத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம்:

இலங்கையர்கோனின் அகால மரணம் ஈழத்து இலக்கியத்திற்குச் சொல்லொணப் பெரும் நஷ்டமாகும். நோக்கத்தால் ஒன்றுபட்டிருந்த நாம் அவரின் பிரிவைப்பெரும் துயரத்துடன் உணர்கிறோம்.

கால் நூற்றாண்டு காலம் நாடக, சிறுகதை இலக்கியத் துறைகளில் முன்னோடிகளில் ஒருவராக விளங்கிய இலங்கையர்கோனின் மறைவு ஈடுசெய்ய முடியாதது என்பதை உணரும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க மத்திய குழு, அவரது குடும்பத்தினருக்கும், எழுத்தாளர்களுக்கும் தனது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவிப்பதுடன் அன்னாரின் இலக்கியப் படைப்புகளை அழியாவண்ணம் பாதுகாக்க ஈழத்துத் தமிழ் மக்கள் தம்மாலான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறது.

முற்போக்கு அடியார்க்கு நல்லார்

குல. 8படிநாள்

“மனித வாழ்க்கையின் பொய்த் தோற்றம் என்னும் போர்வைக்குள் பதுங்கிக் கிடக்கும் கண்ணீரையும் - புன்னகையையும், வீரத்தையும் - பேடிமையையும், அறத்தையும்—மறத்தையும், அறிவையும்—பேதமையையும், தெய்வத்தையும் - பைசாசத்தையும், ஏன், மனித வாழ்வின் அடிப்படையான எல்லா அம்சங்களையுமே முற்று முழுதாக ஒன்று விடாமல், மின்னெட்டி மறைவது போல் ஊடுருவிநின்று அழகு என்னும் ஆடையுள் பொதிந்து விளங்கும் கலையொன்று உலகத்தில் இருக்குமாயின் அது நாட்டியக் கலை தான்..... இந்த நாட்டியக் கலை மேதை ஒன்றிற்காக ‘மனிதன் மனிதன் அல்ல. அவன் அமரன்’ என்று கூறிவிட நான் சித்தமாயிருக்கின்றேன்” -இது சிலாபம் நியாய துரந்தரர் திரு. நா. சிவஞானசுந்தரம், “இளங்கோவும் நாட்டியக் கலையும்” என்ற தலையங்கத்துடன் 1939-ல் ஈழகேசரி ஆண்டு மலரில் எழுதிய கட்டுரையின் தொடக்கவுரை.

“என் இளவயது முதற் கொண்டே சிலப்பதிகாரத்தின் மேல் ஒரு ஆசை என்னைத் தமிழ் எழுத்துத் துறையில் ஈடுபடுத்தியவர்களுள் மிக முக்கியமானவர் காலம் சென்ற ஈழகேசரிப் பொன்னையா அவர்கள். இது உடுவில் காரியாதிகாரி இலங்கையர்கோன் 1958-ல் வெளியிட்ட மாதவிடந்தை (சிலப்பதிகாரத்தைத் தழுவின ஒரு மேடை நாடகம்) எனும் நூலின் முன்னுரையின் தொடக்கவுரை.

ஈழகேசரியில் எழுதிப் பழகியவர்களுள் யானும் ஒருவனானால், காலஞ்சென்ற இலங்கையர்கோன் அவர்களுடைய படைப்புக்களைப் படித்து மகிழ்வது வழக்கம். அவருடைய உள்ளம் இளங்கோவன் சிலப்பதிகாரத்தில் ஊறிக் கிடந்தது. அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் அமிழ்ந்திக் கிடந்தது. இவரை முற்போக்கு அடியார்க்கு நல்லார் எனலாம். “ஈழகேசரி” உயிருடன் இருந்த காலத்திற்குள் இலங்கையர்கோன் எழுத்தலகில் உச்ச நிலையை அடைந்து தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளரும், ஈழ நாட்டு எழுத்தாளரும் பாராட்டும் புகழினை ஈட்டிக் கொண்டார். நாடகத்துறையில் வெற்றிபிடித்த நாடக ஆசிரியராக, தலைசிறந்த நடிகராக விளங்கிய திரு. சிவஞானசுந்தரம் அவர்கள் 1939-ம் ஆண்டு ஈழகேசரி மலரிலே “இலங்கையர்கோன்” என்ற படைப்பை “சேக்கிழார் தெய்வப் பொக்கிஷத்திலிருந்து நழுவி விழுந்த சங்கிலி” என்ற பெயரில் ரொன்றினை நறுமணம் வீசச் செய்துள்ளார். இத்தகைய சிறந்த கட்டுரை மலரொன்றினைச் சேக்கிழார் பெருமான் நிருமாணித்த செந்தமிழ்ப் பூங்காவிலிருந்து நறுமணம் குன்றது பக்திச் சுவையுடன் எடுத்துக் காட்டுவதற்குரிய ஆற்றலை நண்பர் இலங்கையர்கோன் இளம்பயதிலேயே எவ்வாறு பெற்றார் என யான் பன்முறை வியந்து பாராட்டியதுண்டு.

பிற்காலத்தில் இவர் அதே கட்டுரைகளையும் சிறுகதைகளையும் நாடகங்களையும் எழுதிக் குவித்த போதிலும், இலங்கையர்கோனுக்கு இளமையிலே ஒருமுகப்பட்டிருந்த ஆற்றல், பின்னர் பற்பல சூழ்நிலைகளாற் சிதறுண்டு பொலிவுற்றதென்பதே எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயம். பொதுமக்கள் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கும் வானொலி நாடகங்கள் பலவற்றை எழுதியுள்ளார். “விதானையார் வீட்டில்” என்ற தொடர் நாடகம் யாழ்ப்பாண மக்களின் வாழ்க்கைச் சம்பவங்களை நகைச் சுவையுடன் பிரதிபலித்துக் காட்டும் முறையில் அமைந்து அமோக வரவேற்பைப் பெற்றது. இலங்கையர்கோன் மொழி பெயர்ப்புத் துறையிலும் கைதேர்ந்தவர். இவர் எழுதிய சிறுகதைகளைப் பற்றிய அபிப்பிராயங்களைக் கூறுவதற்கு எனக்குத் தகுதியில்லை.

பழமை இலக்கியத்துக்கும் புதுமை இலக்கியத்துக்கு மிடையே ஆழ்கடல் உண்டென்ற கருத்துடையவராயினும், பழமையிலிருந்தே புதுமை முகிழ்க்க வேண்டுமென்ற கருத்துடையவர் இலங்கையர்கோன். 1940-ம் ஆண்டு ஈழகேசரி ஆண்டுமலரில் ‘நாடோடி’ என்ற சிறுகதையில் தமிழின் மறுமலர்ச்சிக்கு வந்தனை செய்கிறார்.

“கம்பனும் காளிதாசனும் திருத்தக்க தேவனும் சாந்தனும் மாணிக்கவாசகனும் - இவர்கள்தான் என்னுடைய தெய்வங்கள். தமிழ் மொழியின் கண்ணிமையிலும், தமிழ்ச் சொல்லின் தமிழ்ப் பாட்டின் மோகனத்திலும் நான் நம்புகின்றேன். இனிவரப்போகும் தமிழின் மறுமலர்ச்சிக்கு வந்தனை செய்கிறேன்”

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த தமிழ்ச் சங்கத்தை அழகாக்கப் படும் பிடித்துக் காட்டுகிறார் “நாடோடியில்”. பழமை என்ற போர்வையில் நடமாடும் போலிகளை ஒளிப்புமறைப்பின்றி அம்பலப்படுத்துகின்றார்:- “காளிதாசனுடைய ஒப்புயர்வற்ற தெய்வக் காவியமாகிய இரகுவமிசத்தை, சுவை நைந்த உயிற்றற வெறும் சொற்குவியலாக, தமிழில் மொழிபெயர்த்த அரசகேசரியின் சகாக்களிடமிருந்து நான் வேறு என்ன எதிர்பார்க்க முடியும். ‘பழமை பழமை’ என்று பிதற்றி கண்ணை மூடிக்கொண்டு தம் அற்பத்திறமையில் இறுமாந்து உட்கார்ந்திருக்கும் இவர்களுக்குப் புதுமையும் முற்போக்கும் எப்படிப் பிடிக்கப் போகிறது? திருக்கோவையாரைப் படித்து விட்டு அதில் வெட்டி வெளிச்சமாயிருக்கும் அழகையும் ஜீவனையும் ஓசையையும் தேனையும் அமுதத்தையும் சுவைத்து உணர அறியாது, அதற்குள் ஏதோ சித்தாந்தக் கருத்து மறைந்துகிடக்கிறது என்று பாசாங்கு செய்யும் இந்தப் பழமைப் புலிகளா?” எனக் கிண்டல் செய்கிறார் இலங்கையர்கோன்.

(3-ம் பக்கம் பார்க்க)

பேச்சுத் தமிழில் எழுதினார்

ஈ. வைத்தியலிங்கம்

ஏழாலை, ஸ்ரீ. நா. சிவஞான சுந்தரம் அவர்கள் "இலங்கையர்கோன்" என்ற வேஷம் பூண்டு முதன் முதலாக "சுனோக் ஆர்டன்" என்ற கதையை மொழி பெயர்த்து வெளியிட்ட நாட்களில் சமூத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகம் கவலத்துப் போயிற்று. ஆங்கிலக்கதை ஒன்றை மொழி பெயர்ப்பென்றே தோன்றாத வகையில் மதுரமான தமிழில் புதுமையான முறையில் சொல்லியிருக்கும் இந்த இலங்கையர்கோன் யார்? என்று எல்லோரும் வியப்படைந்தார்கள். உண்மையில் வரண்டு போயிருந்த சிருஷ்டி இலக்கியப் பரப்புக்கு அவருடைய எழுத்து ஜீவனத்துப்போல் இருந்தது.

தொடர்ந்து இலங்கையர்கோன் பல சிறுகதைகளையும், ஒற்றையங்க நாடகங்களையும், முழு நாடகங்களையும் எழுதிக் கொண்டே வந்தார். அவருடைய எழுத்துக்களை இலங்கையில் மாத்திரமல்ல, இந்தியாவிலும் மிகவும் மதித்து வந்தனர்.

சரித்திர, புராண, இதிகாசங்களிலும் நாடகத் தன்மையான சம்பவங்களை எடுத்து, புது மெருகு கொடுத்து, ஆடம்பரமாடிச் சோடனை செய்து உயிரும் வலுவும் கொண்ட பாத்திரங்களை நம்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துவதில் அவர் ஈடு இணையவற்றவர். அவருடைய தமிழ் வசனம், காவியச் சுவையுடன் கம்பீரமும் வேகமும் கொண்டது.

இலங்கையர்கோன் தனிப் போக்குடையவர். தனது சொந்த வாழ்க்கையில் பல சம்பிரதாயங்களை எதிர்த்துப் போராடி வந்தார். ஆனால் இந்தப் புரட்சி மனப்பான்மையை அவருடைய சமூக வாழ்க்கையில் நாம் பார்க்க முடியவில்லை. அவரது எழுத்துக்களிலும் அவை பிரதிபலிக்கவில்லை. சமூக வாழ்க்கையிலே கலந்து, குழந்தை போல் அதை அனுபவித்துக் கொண்டு வந்தார்.

அவர் பெரும்பாலும் சரித்திர, புராண சம்பந்தமான நாடகங்களை எழுதியிருந்தாலும், அவருக்கு இலங்கை மக்களிடையே பெரும் புகழையும் மதிப்பையும் தேடிக்கொடுத்தது "விதானையார் விட்டில்" என்ற சமூக நாடகம் என்று எண்ணுகிறேன். வாடுலையில் தொடர்ந்து வந்த பொழுது அதை ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் ரசித்து வந்தார்கள். அந்த நாடகத்தில் சமூகப் பிரச்சனைகளோ, கலை அழகோ முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. கதை அம்சம் கூடச் சிறப்பாக அமைந்திருக்கவில்லை. என்றாலும் அதைப் பலர் ரசித்து வந்தார்களென்றால் அதன் காரணம் என்ன? இலங்கையர்கோன் வாழ்ப்பாணத்து ஒரு நடுத்தர குடும்பத்தின் வாழ்க்கையை, பேச்சுத் தமிழில் எழுதியிருந்ததே முக்கிய காரணமென்று சொல்லலாம். மக்களின் உள்ளத்தைத் தொட்டு அவர்களை உணர்ச்சி வசமாக்கும் ஆற்றல் பேச்சுத் மிழுக்குத் தான் அதிகம் உண்டென்பதை

அவர் நன்கு உணர்ந்திருந்தார். அதிலே பெரும் வெற்றியும் கண்டார்.

அவருடைய வர்ணனைகளும் உவமைகளும் சில சமயங்களில் வரம்பு மீறிச் சென்று பூரணமான கலாநுபவத்தைக் குறைத்து விடுகிறதென்பது எனது அபிப்பிராயம். காதலுணர்ச்சியை ஆளும் பொழுது மனம் விகாரமடையும்ளவுக்குக் கூட சிலசந்தர்ப்பங்களில் அவர் போயிருக்கிறார். இதைப்பற்றி நான் அவரிடம் ஒரு சமயம் பிரஸ்தாபித்த பொழுது அவர் "பூரண சுகம் தசையுடன் தசை சேரும் பொழுதுதான் ஏற்படுகிறது. மிதுனங்களின் சேர்க்கையே எல்லாவற்றிற்கும் ஆதார சருதியா யிருக்கையில் அதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் வரம்பு மீறினாலும் பாதகமில்லை" என்று வெளிப்படையாகவே தம் கருத்தைத் தெரிவித்தார். இக்கருத்து வேற்றுமை எனக்கும் அவருக்கும் என்றும் இருந்து வந்தது.

இலங்கையர்கோன் கலாரசிகர். தூய்மையான உள்ளம் படைத்தவர். வினையாட்டுச் சுபாவம் உள்ளவர். சங்கீதத்தில் அவருக்கு நல்ல ஞானம் இருந்தது. சிலப்பதிகாரத்தை அவர் ஆவேசத்துடனும், ஒருபக்தி வெறியுடனும் பூசித்து வந்தார். இந்தத் தன்மைகள் யாவும் அவருடைய எழுத்துக்களில் பிரதிபலிப்பதை நான் காண்கிறேன்.

அவருடைய பூரண மேதாவிலாசமும் அவர் எழுதிய நாடகங்களில் தான் மலர்ச்சி பெற்றிருக்கிறதென்று எண்ணுகிறேன்.

என்னைப் பொறுத்த வரையில் அவர் அமரன். என்றும் என் நெஞ்சில் வாழ்கிறார்.

(2-ம் பக்கத் தொடர்)

எழுத்து வானிலே சிறந்த நட்சத்திரமாக ஒளிகான்ற இலங்கையர்கோன் மறைந்து விட்டார். அவருடைய சிறந்த படைப்புக்களைத் தமிழாலில் நீடித்து நின்றுவலச் செய்து சமூகாட்டு எழுத்தாளரின் தலையாய கடனாக, இலங்கையர்கோனின் ஆற்றலைப் பல கேணங்களிலிருந்தும் நோக்கி இன்புறுதற்கு ஆகாரமாக இத்தொகுப்பு நூல் அமைதல் வேண்டும் என்பது எனது வேண்டுகோள். இதுவே இலங்கையர்கோனுக்குச் சிறந்த கௌரவச் சின்னமாகும்.

இலங்கையர்கோன், மரணத்திற்கு எப்பொழுது அஞ்சியே கிடையாது அவரே "நடமாடியில்" கூறுகிறார்! "மரணம் மனித வாழ்வின் சாஸ்வதமான சம்பத்த மரணம் என்னும் மாற்றம் இல்லாவிடில் வாழ்வு சகிக்க முடியுமா? எல்லையற்ற கொதிக்கும் பாலைவனம் போல் ஆகிவிடுமே? ஐயையோ! மரணமற்ற வாழ்வு வேண்டவேண்டாம். இறந்தவனுக்காக அழுவதைப்போல் மடமை வேறொன்றுமில்லை. அவன் விடுதலையடைந்து விட்டான் என்று நினைத்துக் கொண்டாட வேண்டும்....."

க. கைலாசபதி

இலங்கையர்கோணைப்பற்றி எண்ணும் போது அவரது ஆழ்ந்த இலக்கியப் பற்று நினைவிற்கு வருகின்றது. சிறுகதை, நாடகம் ஆகிய இரு துறைகளிலும் உழைத்த இலங்கையர்கோன், ஆற்றல் இலக்கியம் படைத்த சிருட்டிகர்த்தா என்பதை யாவரும் அறிவர். எனினும் அவருடைய சிருட்டிகளுக்கு ஆதாரமாக எத்துணை உழைப்பும் முயற்சியும் இடம் பெற்றது என்பதைப் பலர் அறிந்திருக்க மாட்டார்கள். சிருட்டி இலக்கிய கர்த்தாவானவன் ஒருவித உணர்ச்சியால் உந்தப்பெற்று தன் மனக்குகையில் ஓவியங்களைத் தீட்டுபவன் என்னும் கருத்தே பொதுவாக நிலவி வருகிறது. அது பூரணமான உண்மையன்று. தன் வயப்பட்டு இலக்கிய வெறியினால் உந்தப்பெறும் சிருட்டிகர்த்தாவும் தனக்குப் புறத்தே யுள்ள உலகினையும் அதன் பிரதிபலிப்பான அறிவினையும் சிந்தனையின் துணைகொண்டே பெற்றுக் கொள்கின்றான். அச்சிந்தனைக்கு உரமர்க் அமையும் பொருள்களில் ஒன்று நூலறிவு. “காரிகை கற்றுக் கவிபாட முடியாது” என்றும், கவிதை—உள்ளொளியால் உரைக்கப்படுவது என்றும் “இலக்கிய இரகசியம்” பேசும் சிருட்டிகர்த்தாக்களும் கல்வியறிவின் அத்தியாவசியகத்தை ஒப்புக் கொள்வர்.

மற்றைய எந்தத் தொழிலையும் போலவே எழுத்தாளனும் ஓயாது உழைக்க வேண்டிய வரையிருக்கின்றான். உலக இலக்கியங்கள், அவற்றின் வளர்ச்சிப் போக்கு, புதிய விஞ்ஞான விளைவுகள், அவை சமுதாயத்தில் ஏற்படுத்தும் கருத்து மாற்றங்கள், இலக்கியத்திற்கும் சமுதாயத்திற்கு மிடையே நிலவும் தொடர்புப் பின்னல் ஆகியவை பற்றியெல்லாம் அனுபவ அடிப்படையில் மட்டுமன்றி அறிவின் துணைகொண்டும் ஓர் எழுத்தாளன் அறிந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இலக்கியம் என்பது புனிதமான—மர்மமான மூடுமந்திரம் என்று இலக்கியத் தூய்மைவாதம் பேசும் இலக்கிய அசக்தர்கள்தான் இதனை மறுப்பார்கள்.

இலங்கையர்கோன் தன் எழுத்தை நேசித்தது போலவே பிற நாட்டிலக்கியங்களையும் விரும்பிப்படிப்பார். புதிய புதிய இலக்கிய பரிசீலனைகளைக் கூர்ந்து கவனித்தார். அவற்றின் பெறுபேறுகளைப் பற்றி நண்பர்களுடன் விவாதித்தார். நூல்களை வாங்குவார். அவருடைய இலக்கியத் தரம் உயர்ந்து காணப்பட்டதற்கும் காரணம் அதுவே அமெரிக்க நாடகாசிரியர் ஏல்கின் கோல்டு வெல்லி ருந்து பிரபலமற்ற ஆஸ்திரேலிய ஓரங்க நாடகாசிரியர்வரை அவர் எப்பொழுதும் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அறிவிற்கும்

அதன் பலனாக இலக்கிய கர்த்தா பெறும் சிந்தனைப் பலத்திற்கும், அகலக்காட்சிக்கும் அவர் மதிப்புக் கொடுத்தார். இலங்கையர்கோணைப்பற்றி எண்ணும்போது இந்த நினைவே எனக்கு ஏற்படுகிறது.

மணிக்கரங்கள் ஓய்ந்தனவோ!

கலைக்கரசி தமிழ்க்குமரி கலங்கிமிகக்
கதறி அழ
மலைக்குநிகர் அறிஞரெலாம் மனம்
குலைந்து மயங்கி விழ
புலைப்பயல்தென் திசைக்கிறைவன்
புரிந்தபெரும் கொடுமையினால்
இலக்கியத்தின் ஒளிச்சுடர் ஒன்(று)
இலங்கையிலே அணைந்ததுவோ!

“தாழைமர நீழ்”லிலே தவமிருந்த
பொன்னடிகள்
ஊனையிடும் வாடையிலும் உருச்சிதைய
வில்லையினூடே!
ஏழைகளின் தோழனை எம் இலங்கையர்
கோன் ஐயாவை
கோழை எமன், நீ. வந்தேன் கொலை
செய்தாய் நள்ளிரவில்!

மச்சாளை எழுதிய அம் மணிக்கரங்கள்
செங்காந்தள்
அச்சாகி வருகின்ற அதற்குள்ளே
ஓய்ந்தனவோ!
இச்சையினுக் குரியவராம் இலங்கையர்
கோன் இன்னுயிரை
நச்சரவே! காலா உன் நாக்குணவாய்
ஆக்கையோ!

சிந்தையினைப் பிழிந்தெடுத்தாய்; செங்
குருதி சிந்து ஸ்ரீஸ்
கந்தவர்மன் ஜெயவர்மன் கண்ணீரின்
வெள்ளத்தில்
அந்தகன் நீ ஆடிவிட்டாய்! ஆனந்தம்
தேடிவிட்டாய்
செந்தமிழைக் கொன்றுவிட்டாய்!
செல்வத்தைத் தின்றுவிட்டாய்!!

— நீலாவணன்

‘இலங்கையர்கோள்’

மலை நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கையைப் பின்னணியாக வைத்து எழுதப்பட்ட நாடகம். இலங்கை வானொலியில் 14.8.60ல் ஒலிபரப்பப் பட்டது.

பாத்திரங்கள்: கோவிந்தக் கவுண்டர்
மனைவி கருப்பாயி
மகள் லக்ஷ்மி
பெரியசாமிக் கவுண்டர்
மகன் வேலையா
உடுக்கைக்காரன்

லக்ஷ்:— (நாணமாக) இப்பத்தானே நேரம் ஆப்புடிச்சு ஒங்களுக்கு என்னை வந்து பாக்கிறதுக்கு?

வேலை:— கோவிக்காதே, லக்ஷ்மித்தாயே! நேற்று மாலை தான் கொலேஜில் இருந்து விடுமுறைக்கு எஸ்டேட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தேன். அதற்குள் என் தந்தை பிடித்துக் கொண்டார் என் கொலேஜ் படிப்பு, பரீட்சை விஷயம் கூறும்படி அந்த விசாரணை முடிய நடுச் சாமம் ஆகிவிட்டது. அதன்பிறகு என் தாய் வேறு, என் சாப்பாட்டு விஷயம் எல்லாம் விபரமாக விசாரிக்கத் தொடங்கிட்டாள். . . . இன்று மாலை தான் சிறிது ஆறுதலும் அவகாசமும் கிடைத்தன. சுடு நடையாக வந்தான் இந்த வேலையா (லேசாகச் சிரித்து) காதலியாகிய உன்னைத் தேடி! கோபமா? என் தந்தையும் தாயும் இவ்வளவு நேரம் என்னைத் தாமதிக்க வைத்திராவிட்டால், நேற்று மாலையே வந்திருப்பேன் லக்ஷ்மி.

லக்ஷ்:— ஆமா, அவங்க பொறவு மவசாரிக்க மாட்டங்களா? ஒங்க அப்பாரு இந்த எஸ்டேட்டுக்குப் பெரிய கணக்குப் பிள்ளையாச்சே! இம்புட்டு பணம் செலவு செஞ்சு ஒங்களைப் படிக்க வைக்கிறவங்களாச்சே. ஆமா, ஒண்ணு கேக்கறேன், ஒங்க பரீட்சை என்னாச்சுது?

வேலை:— நன்றாகவே எழுதியிருக்கிறேன். அநேகமாக சித்தி கிடைக்கும் என்று தான் நினைக்கிறேன்.

லக்ஷ்:— மாரியாத்தா கிருபையாவே அப்படியே ஆயிட்டும். பாஸ் பண்ணினாப் பெர்ஃவ் உங்களுக்கு எங்கே டாக்குடற வேலை கெடைக்கும்?

வேலை:— எங்காவது ஒரு ஆஸ்பத்திரியில் போடுவார்கள். அவைகளைக் குறித்து நீ ஏன் கவலைப்படுகின்றாய் லக்ஷ்மி?

லக்ஷ்:— ஒங்களைக் கல்யாணம் செஞ்சுக்கப் போறவ நான் கவலைப் படாமே, வேறு யாருங்க கவலைப்படப் போறாங்க? நல்லாச் சொன்னீங்க போங்க!

வேலை:— (பதறி) கல்யாணமா? லக்ஷ்மி எனக்கு இன்னும் வேலை கூட அகப்படவில்லை. கல்யாண விஷயம் எல்லாம் வேலை கிடைத்ததின் சாவதானமாகப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்!

லக்ஷ்:— வேலை ஓடனே ஒங்களுக்கு கெடைச்சாலும் சரி கெடைக்காமெப் போனாலும் சரி. கண்ணலம் பண்ணித்தான் தீர்த்துப்புடனும்! ஆமா!

வேலை:— அது ஆறுதலாக யோசித்துச் செய்ய வேண்டிய விஷயம். என் தந்தை என்ன சொல்வாரோ? தாய் என்ன சொல்வாளோ?

லக்ஷ்:— அதெல்லாம் முடியாதுங்க! மாரியாத்தா சன்னிதியிலே கையடிச்சுச் சத்தியம் செஞ்சு தந்தப்போ இதெல்லாம் யோசனை பண்ணல்லீங்களா?

வேலை:— அதெல்லாம் யோசனை செய்து தான் சத்தியம் செய்து கொடுத்தேன் லக்ஷ்மி. . . ஆனால் அதற்கு இப்பொழுது என்ன அவசரம்? உன்னைக் கலிபாணம் செய்து கொள்ள மாட்டேன் என்று நான் சொல்லவில்லையே! அது அது எல்லாம் ஆகவேண்டிய நேரத்தில் ஆகி விட்டுப் போகின்றது!

லக்ஷ்:— நான் ஒண்ணு சொல்லறேன் கேக்கிறீங்களா?

வேலை:— (கவலையுடன்) சொல்லு! (சிரிப்பை வருவித்து) பெண்கள் சொல்வதும் ஆண்கள் கேட்பதும் தான் மனித குலம் தோன்றிய நாள் முதல் மரபாகப் போய் விட்டதே! சொல்லு!

லக்ஷ்:— ஒங்க அப்பாரு, எங்க அப்பாரு யாருக்குமே தெரியாமே ரிஜிஸ்தர் கண்ணலம் செய்துக்கறவோம்! எனக்கு வயசு இருபத்திரெண்ணு. ஒங்களுக்கு அதுக்கு மேலே. அப்புறம் எல்லாரையும் கலந்து பேசி கண்ணலத்தை செஞ்சுப்புடலாம்!

வேலை:— (சிறிது கோபமாக) ஆனால் எதற்கு ஏன் இந்த அவசரம்? கிணற்று நீரை வெள்ளமா கொண்டு போகப் போகிறது? நீ எனக்கு உரியவள். நான் உனக்கு . . . . .

லக்ஷ்:— அதெல்லாம் சரீங்க! ஆனா சீக் ரத்திலே கண்ணாலைத்தைச் செஞ்சுடனும்.

வேலை:— என்ன?

லக்ஷ்:— உண்மையைத்தானுங்க சொன்னேன் (அழுகிறாள்)

வேலை:— (கோபமாக) இந்தப் பாசாங்கும் இந்த நீலிக் கண்ணீரும் என்னிடம் பலிக்க மாட்டாது லக்ஷ்மி.

லக்ஷ்:— (கோபமாக) இதுவும் சொல்லுவீங்க இன்னமும் சொல்லுவீங்க! மாரியாத்தா சன்னிதியிலே கண்ணாலம் பண்ணிக்கறேன் இன்னு சத்தியம் பண்ணிக் கொடுத்துப்புட்டு அதுக்கப்புறம் (அழுகிறாள்) இதுவா ஞாயம்? மாரியாத்தா உங்க கண்ணை கெடுத்துப்புடும்?

வேலை:— மாரியாத்தாவுக்கும் சூரியாத்தாவுக்கும் அஞ்சினவன் நான் அல்ல.

லக்ஷ்:— அட பாவிப்பயமவனே! ஆத்தா சன்னிதியிலே பொய்ச் சத்தியமா பண்ணினே! இப்பொ பாத்துக்க இந்த றப்பர் எஸ்டேட்டு பூராவும் லாயம் லாயமா பங்களா பங்களாவா இந்த விசயத்தை அம்பலப்படுத்தி வைச்சுப்பிடாட்டா, நானு கோவிந்தக் கவுண்டருக்கு மவ இல்லை.

வேலை:— இந்தா, அப்படி எல்லாம் செய்தாயோ என் மானமும் என் தந்தையின் மானமும் தொலைந்துபோகும்.

லக்ஷ்:— அப்பொ, எங்க மானம்?

வேலை:— நீ கல்வியும் கலாச்சாரமும் இல்லாத ஒரு பூசாரியின் மகள்தானே.....

லக்ஷ்:— அப்படிங்களா சங்கதி! நான் ஒங்களைப் போல தொரை மாரைக் கலியாணம் செஞ்சுக்க லாயக்கில்லை. ஆனா சத்திய மடிச்சு கொடுத்துப்புட்டு (போய்க் கொண்டு) சந்தியிலே தொரத்திப்புட ஒங்களுக்கு லாயக்கு! அம்பட்டுத்தானே! சரி ஒரு கை பாத்துப்புடுவோம்!

வேலை:— ஐயோ, இவள் என்ன செய்வாளே? என் (போய்க்கொண்டு) அபிலாசைகள் எல்லாம் இவளால் தொலைந்துவிடும் போல் தோன்றுகின்றதே! (பயங்கர இசையைத் தொடர்ந்து உடுக்கையின் சத்தம். அதைத் தொடர்ந்து கோவிந்தக் கவுண்டர்பாடுகிறாள்)

கோவி:— முந்தி முந்தி விநாயகரே, முப்பழமும் சக்கரையும் வந்தித்து வைத்தேனே வாருமையா வயித்தவரே!

(உடுக்கை. அமைதி)

லக்ஷ்:— மாரியாத்தா, என் தாயே! ஒண்டை சன்னிதியிலே மெறையிட வந்து நிக்கிறேனே. இந்தப் பாவி! ஆத்தா, சித்தெ கேக்கப்படாது? ஒண்டை காது செவிடாப் போச்சா? ஒண்ணை கண்ணு பொட்டையாய் போச்சா? அன்னைக்கி, ஒண்டை சன்னிதி

யிலே சத்தியம் பண்ணி கை அறைஞ்சு கொடுத்தானே, அந்தப் பாவிப் பய மவன்! நானும் நம்பிக்கிட்டேன். இதோ ஒண்டை சந்தியிலே உயிரை உட்டிப் பிடப் போறேனம்மா!

கோவி:— ஆரம்மா கொழந்தை! (உரத்து) ஆ! எங்க லக்ஷ்மியா? நீயாமவளே! நீ ஆத்தாளிட்டை மொறையிட்ட தெல்லாம் நானும் கேட்டுக்கிட்டுத் தான் நின்னேன். ஆனா வெசயத்தை வெவரமாகச் சொல்லு. ஆத்தாளுக்குப் பூசை போட்டு அழைச்சு ஒனக்கு தீங்கு செய்த பய யாரென்னாலும் தண்டிச்சு புடுறேன்.

லக்ஷ்:— (அழுது) அப்பா, ஒங்ககிட்டே எப்பிடி வாழ்விட்டுச் சொல்லுவேனுங்க? ஒங்களுக்கு புள்ளையா இந்தப் பாவி வந்து பொறந்துட்டேனே!

கோவி:— அழாதேம்மா, வா வீட்டுக்குப் போவலாம், அப்பாகிட்ட சொல்ல சங்கோசப்பட்டா ஆயிகிட்ட எல்லாத்தையும் வெவரமாய்ச் சொல்லிப்புடு! வாம்மா! இனி மாரியாத்தா பெரம்பும் கையுமா வெளியே வந்து உலாவிக்கிற சமயமாவுது...

லக்ஷ்:— (அழுது) எல்லாருக்கிட்டையும் இந்த வெசயத்தை அம்பலப்படுத்தலாம் (போய்க் கொண்டு) இண்ணு தான் மொதல்லே யோசனை பண்ணினேன். சரி வாங்கப்பா.....

(இசை)

கருப்:— கேட்டீங்களா சங்கதியை?

கோவி:— நம்ம பொண்ணு மாரியாத்தா சன்னிதியிலே கண்ணீர் வடிச்சு முறையிட்டுக்கினு நிக்கிறப்போ எல்லாம்கேட்டுக்கினுதான் இருந்தேன். ஆனா அந்தப் பய யாரு?

கருப்:— நல்ல பெரிய புள்ளியாத்தான் பாத்துப் புடிச்சுக்கிட்டா உங்கமக. (ரகனியமாக) அது நம்ம பெரிய கணக்குப்புள்ளை பெரிய சாமிக்கவுண்டரோட மவன், வேலையா!

கோவி:— சரியாப் போச்சு! அம்புட்டுப் பெரிய 'வடமீன்' நம்ம வலையிலையா அம்பிடப் போவுது? பெரிய கணக்குப்பிள்ளையோட நெலபரம் என்ன, நம்ம நெலபரம் என்ன? அந்தப் பையன் டாக்டரு சோதனைக்குப் படிச்சிக்கிட்டிருக்கான். நம்ம பொண்ணு இந்த எஸ்டேட்டு ஸ்கூலிலே ஐந்ஸாவது கூட பாஸாகயில்லை. சும்மா உட்டுத்தள்ளு! வேறே வேலை இருந்தாப் பாரு!

கருப்:— அதிலே என்னங்க? நம்பளைப் போல பெரிய கணக்குப்பிள்ளையும் கவுண்டருதானுங்களே! சன்னிதியிலே நம்ம பெண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறேன் இண்ணு சத்தியம் வேறேயல்ல செஞ்சு குடுத்திருக்கிறாள். நம்ப பொண்ணு என்ன அழகிலே கொறைவா? மகாலட்சுமியாட்டமா இருக்கிறு, சும்மா பயப்படாமப் போய்

பெரிய கணக்குப்பிள்ளையைக் கேளுங்க எப்பரிசும் போடலாமின்னு!

கோவிந்:- போ! போ! பெரிய கணக்குப்பிள்ளை நெனைச்சாருன்னு பூனை எலியை நசுக்கிறப்பிலை நம்மளை நசுக்கிப்புடமாட்டாரு? எங்க மவனுக்கும் எங்க மவளுக்கும் பரிசும் வையுங்க இண்ணு எப்படி நான் போய் அவரை துணிவோடை கேக்கிறது? அது கிடக்க, ஆத்தா சன்னிதியிலே அந்தப் பய இந்தப் பொண்ணை கலியாணம் பண்ணிக்கிறேன் இண்ணு சத்தியம் செஞ்சு குடுத்தாணுண்டு யாரு கண்டா? யாரு கேட்டா?

கருப்:- சும்மா போங்க! நம்ப பொண்ணு பொய்யா சொல்லுது? யாருக்கும் தெரியேலேண்ணு ஆத்தாளுக்குமா தெரியலே?

கோவி:- வேலையைப் பாரு! ஆத்தா தான் வந்து இப்ப சாட்சி சொல்லப் போரு! சும்மா போ! எட்டாத பழத்துக்கு கொட்டாவி விடாமே!

கருப்:- (கோபமாக) ஆத்தாளோட பூசாரியாயிருந்து கிட்டு ஆத்தாளோட மகிமையை இப்பிடியா பழிக்கிறீங்க? சரி ஆத்தா காட்டுவா! இப்பவே காட்டிப்புட்டா! அதனாலே தான் இப்பவே கல்யாணம் ஆவனும்.

கோவி:- (கோபமாக) சரீடி இப்பவே புறப்படுகிறேன், பெரிய கணக்குப்பிள்ளையைப் பார்த்துப் பேசி இந்த (போய்க் கொண்டு) வெசயத்தைத் தீர்த்துப்புடறதுக்கு ..... மாரியாத்தா, தாயே கருணைகள் செய்யும் அம்மா .....

(இசை)

“ஏழைக்கு ஏது இன்பம்” என்ற பாட்டுடன்- மனிதர்களின் பேச்சுக் குரல்)

கோவி:- பெரிய கணக்குப்பிள்ளை ஐயா! (உரத்து) எசமான்! (நாய் ஒன்று குரைக்கும் சத்தம்-குரல்கள் ஓய்கின்றன. ஆனால் பாட்டு மட்டும் கேட்கிறது, மெதுவாக)

கோவி:- (உரத்து) கணக்குப்பிள்ளை ஐயா!

பெரிய:- யார் அது?

கோவி:- அது நான் தானாங்க பூசாரிக் கவுண்டருங்க!

பெரிய:- ஆ! நீங்களா? வாங்க-வாங்க ஏது இந்த நேரம்! வாங்க உள்ளே!

கோவி:- இல்லை எசமான், (வினயகமாகச் சிரித்து) சும்மா ஒங்களைப் பார்த்துப் புட்டுப் போகலாமின்னு வந்தேனுங்க!

(ரேடியோ ஓய்கிறது)

பெரி:- அடே அந்த ரேடியோவை நிறுத்தடா ..... இப்படி உக்காந்துக்கிடுங்க! ஏய் ஆன! வெத்திலைத்தட்டுக் கொண்டுக்கிட்டுவா!

கோவி:- அதெல்லாம் வாண்டாங்க!

பெரி:- அதென்ன அப்படிச் சொல்லிப் புட்டலங்க! நம்ப ஊட்டுக்கு வந்த நம்ம மனிசங்களுக்கு உபசாரம் செய்ய வேண்டாமா? சித்தெ வெத்திலை போட்டுக்குங்க! ஆமா, கோவில் விஷயங்க எல்லாம் .....

கோவி:- அதென்ன அப்பிடிக்கேட்டுப்புடலங்க? நான் இருக்கச்சே மாரியாத்தாளுக்கு ஏதாச்சும் கொறை வர உட்டுப்புடுவேணுங்களா?

பெரி:- இன்னும் ஆறு மாசத்திலே வெளி மண்டப வேலை பூர்த்தியாக்கிப் பிடலாம் இண்ணு முடிவு செஞ்சிருக்கேன். ஈந்தியாவிலேருந்து ஆசாரி வந்தாங்களே?

கோவி:- நேத்து வந்து ஏதோ அளந்தாரு, கணக்கு போட்டாரு. அதெல்லாம் ஆத்தா கிருபையாலே நேரத்தோடை முடிச்சுடுவீங்க ..... அதுக்கு நீங்க கவலைப்பட வாண்டாங்க. எல்லாத்துக்கும் நான் இருக்கிறேன். ஆமா, தம்பி கொலேஜிலேருந்து லீவுக்கு வந்தாங்களாமே! சோதனை எழுதிப்புட்டாரில்லையா? எல்லாம் ஆத்தா கிருபையாலே சித்தியாப்பூடுங்க! இந்தாங்க ஆத்தா திருநாறு குங்கும், சும்பத்தண்ணி. தம்பி வேலையாவுக்கும் குடுத்துப்புடுங்க!

பெரி:- இதெல்லாம்..... அந்தப் பய நம்பமாட்டான்!

கோவி:- அப்பிடலங்களா? டொக்டருக்கு படிக்கிறபுள்ளை இல்லீங்களா? அப்படித்தான் இருக்கும். அதோட சின்ன வயசு. இருந்தாலும் பரவாயில்லை, வைச்சுக்குங்க!

பெரி:- அப்பிடிமேசையிலே வையுங்க! அந்தப் பய வந்தப்புறம் குடுத்திடறேன்! ஆமா, நீங்க இப்ப வந்த வெசயம்?

கோவி:- சும்மா எசமானைப் பார்த்துப் பேசிப்புட்டு போகலாமின்னு வந்தேனுங்க. நம்ம தம்பி இருக்கிறாரல்ல?

பெரி:- ஆமா சொல்லுங்க!

கோவி:- நம்ம பொண்ணு லக்ஷியியும் இருக்குதுங்களல்ல! அதுதான்!

பெரி:- ஆமா, இரண்டு பேரும் இருக்கிறாங்க அதுக்கு?

கோவி:- (வினயமாக) இல்லை, நாம சொந்தக்காரங்களாச்சே! நம்ம மவ லக்ஷமி உங்க பையனுக்கு மொறைப் பொண்ணுங்க. அதனாலே!

பெரி:- (கோபமாக) அதனாலே! என் மகளை ஒம்ம மகளுக்கு வரனாக் கேக்கிறீரா? என் அந்தஸ்து என்ன ஒம்மடை அந்தஸ்து என்ன? நான் இந்தப் பெரிய எஸ்டேட்டிலே உள்ள அவ்வளவு கூலிக்காரங்களை எல்லாம் ஏன் ஒம்மையும் தான்-சட்டி ஆண்டுக்கிட்டு வராத கணக்குப்பிள்ளை! நீர் கோயில் பூசாரி! கலியாணம் பேசியல்ல வந்திட்டுவாரு! என்ன லச்சணம் ஓய் இது?

கோவி:- கோவிக்காதிங்க எசமான! ஆளு ஓங்க மவன் என் மவனை கலியாணம் பண்ணிக்கிறதாக மாரியாத்தா சன்னதியிலே கையடிச்ச சத்தியம் பண்ணிக் குடுத்திட்டாங்க!

பெரி:- நீம் சொன்ன முடிஞ்சு போச்சா வெசயம்? நீம் எதையும் சொல்லிப்படுவீர்? ஓம்ம பெண்ணோட யோக்யதை என்ன ஓய்! இந்த எஸ்டேட்டு பள்ளியிலே-ஏம் புண்ணியத்தாலே ஏற்பட்ட பள்ளியிலே- அஞ்சா வது பாஸ் பண்ணை பொண்ணு! நம்ம பையன் இந்த சிலோன் சீமையிலே கோர்ணமேண்டு ஏற்படுத்தி வைச்ச பெரிய மெடிக் கல் காலேஜிலே டொக்டர் படிப்பு படிக்கிறான், ஓய்! வந்த வழியைப் பார்த்துக்கிட்டுப் போகப்போறீரா, அல்லாமெப்போனோ .....

கோவி:- (கோபமாக) என்ன செஞ்சுப் படுவீங்க?

பெரி:- (கோபமாக) ஓரத்துப் பேசாதையும் ஓய்! இந்த எடம் எந்த எடம் என்று அறிஞ்சு பேசும் ஓய்!

கோவி:- (உரத்து) எல்லாம் அறிஞ்சு கிட்டுத்தான் பேசுகிறேன். ஓங்க மகன் பெரிய படிப்பு படிச்சாப்பிலே என்ன? என் பொண்ணை ஏமாத்தி அவ மானத்தைத் தொலைச்சு, வெசயம் ஓங்களுக்குத் தெரிய மாங்கறன்?

பெரி:- (மிக உரத்து) என்ன ஓய் கொஞ்சப் போனால் மிஞ்சப் பாக்கிறீர்? நம்ம மவன் ஓய் உம்மடை சிறுக்கிப் பொண்ணை. ஓய் என்ன (சிரித்து) என்ன வேடிக்கை ஓய் இது?

கோ:- மாரியாத்தா ஆணை உண்மை சத்தியம்!

பெரி:- சத்தியம்! அப்படியானோ .... உம்ம பொண்ணுக்கு இங்கைதானோ மாப்பிளை தேடி வந்தீர்! போம்!

கோவி:- (திடீரென்று அழுது) பாதகப் பய மவனே! எம் பொண்ணைப் பத்தி அப்பிடிச் சொல்ல. எல்லாம் மாரியாத்தா காட்டுவா! ஆன, கடைசியாகக் கேக்கிறேன், எம் பொண்ணை ஓங்க மகனுக்கு ஏத்துக்கிறீங்களா, இல்லையா?

பெரி:- (உரத்து) இல்லை, இல்லைங்காணும்! இன்னும் மேலே பேசினு உம்மையும் உம்ம குடும்பத்தையும் சீட்டும் கூப்பனும் கிழிச்சு இந்த எஸ்டேட்டைவிட்டு துரத்திப் படுவேன். ஜாக்கிரதை!

(இசை)
லக்ஷ்:- மாரியாத்தா என்னைப் பெத்தவளை பழி வாங்காதே தாயே. நம்பி மோசம் போயிட்டேன். என்னைப் பெத்தவளே ஏதோ பொனை செஞ்சிட்டேன்!

கறுப்:- பொனையாடி செஞ்சிட்டே, மானம் கெட்டவளே! நம்ம கவுண்டர் குலத்துக்கல்ல தொலையாத அவமானத்தைக்

கொண்டாந்து வைச்சுட்டே பொனை செஞ்சிட்டாலாம் இல்ல, பொனை! ஒரே ஒரு மகனிண்ணுட்டு நானும் ஒன் அப்பாரும் எத்தனை அருமையா பெருமையா ஒன்னை வளத்தோம்! எல்லாம் தொலைச்சுப்பட்டியே? (துரத்தில் கோவிந்தக் கவுண்டர், "மாரியாத்தா! ஆயி மகமாயி ....." என்று பாடிக் கொண்டு வந்துகொண்டே) அதோ ஒன் அப்பாரு வராங்க, போடி உள்ளே!

லக்ஷ்மி:- ஆயி ... ..

கருப்:- போடி உள்ளே! வந்துட்டீங்களா? காயா பழமா?

கோவி:- (வந்து கொண்டு) காயும் இல்லை, பழமும் இல்லை. தோத்துப் போயி வந்து மாரியாத்தா காலடியை நம்பி நிக்கிறேன் இப்போ! அந்தப் பெரிய கணக்குப் பிள்ளை மாரியாத்தாவையும் என்னையும் மதிக்காமே எல்லாத்தையும் மறுதலிச்சு நம்பினாயும் இந்த எஸ்டேட்டைவிட்டு துரத்திப் படுவேனுண்ணு மெரட்டினன் .....

கருப்:- (அழுது) இவ்வளவு மோசம் பண்ணி, நம்பளுக்கு இந்த அவமானத்தையும் சேத்து வைச்சுப்பட்டாளே இந்தச் சிறுக்கிப் பொண்ணு! இனி வழி என்னங்க .....

கோவி:- (பெருமூச்சு) மாரியாத்தா விட்டவழி?

கருப்:- அதை நம்பிக்கிட்டு இருக்கலாங்களா? வேறு யாராவது பையனைப் பாத்து...

கோவி:- துக்கும் மாரியாத்தானை அழைக்கணுமின்னு சொல்லுறியா?

கருப்:- அமுங்க! (அழுது) இவ்வளவு மானமா மாரியாத்தா கிருபையிலே வாழ்ந்துப்பட்டு, இப்படி பாருங்க, அந்தக் கதிரேசப் பய இருக்கிறானல்ல? அவனும் உறவுப் பையன் தானுங்களே! இனி மாரியாத்தா நம்ப குடும்பக் கௌரவம் .....

கோவி:- (சிரித்து) குடும்ப கௌரவம் இன்னு நீ சொல்லுறதுக்காக, அந்தப்பாவிப் பய கதிரேசனையும், மாரியாத்தானையும் சேத்து ஒன்சை (போய்க்கொண்டு) சேத்திலே மாட்டனுமின்னு சொல்லியா? சரி பாதுக்குவோம்! மாரியாத்தா .. (ஆலய மணியின் சத்தம். அது ஓய்ந்தவுடன் உடுக்கையின் நாதம். மக்களின் பேச்சுக்குரல்)

உடுக்கைக்காரன்:-

ஆயி மக மாயி அன்புள்ள ராக்காயி ஆயி நல்ல உமையவளே, ஆத்தாளே வாரும் அம்மா

என் நாவில் குடியிருந்து நல்லோசை

தாரும் அம்மா

நான் ஏழை பரதேசி, ஏந்திழை அம்மா

உன்னை

கூப்பிட்டு அழைத்தேன் என்று கோப

ங்கள் கொள்ளாதே

வயித்தை வலிக்குதுன்னு வாய் விட்டு

கூப்பிட்டளே

ஏழைகள் அழைத்தோம் இண்ணு ஏந்தினை வாரும் அம்மா

கோழைகள் அழைத்தோம் இண்ணு கோத்துடன் வாரும் அம்மா

வாரும் அம்மா! வாரும் அம்மா!!

என் தாயே! தவிக்கிறேன் வாரும் அம்மா!

வாரும் அம்மா! வாரும் அம்மா!!

கோவி:- (நடுக்கத்துடன்) அடே! யாருடா என்னை இங்கே அழைத்தவன்? என்னை அழைத்தவன் யாருடா? யாருடா அவன்? ஆ! ஆ! ஆ அ அ ஆ! ஹ. ஹ.. ஹா. யாருடா அவன்?

உடுக்கைக்காரன்:- (உடுக்கையுடன் பாடி)

சங்கரியே வாரும் அம்மா!

சதாசிவன் பத்தினியே வாரும் அம்மா!

வாரும் அம்மா! வாரும் அம்மா!!

அம்மா உனக்கு கழுத்திலே கருகமணி, கையிலே கருவனையல், காலிலே கொலிக தண்டை!

அம்மா, வாரும் அம்மா- அம்மா!

கோவி:- என் மேலே, ஹ. ஹ.. ஹா! அடே மாரியாத்தா வந்திட்டாடா! (மெதுவாக) அடியடா உடுக்கு-நல்லமா! (உரத்து) ஹ. ஹ.. ஹா! கொண்டு வாடா என் மக்களை என் மின்னலை!

உடுக்கைக்காரன்:- சங்கரியே வாரும்மா, யாரம்மா?

கோவி:- அடே யாருடா நீ? அந்தப்பய கதிரேசனைக் கொண்டு வாடா!

உடுக்கைக்காரன்:- (உடுக்கை அடித்து) ஆரம்மா தாயாரே, ஆதிசிவன் பெற்றவளே ஆரம்மா அந்தப்பய?

கோவி:- அடே அவன் அந்த முத்துச் சாமியிண்டை மவனடா! அந்த கவுண்டப்பய முத்துசாமியிண்டை மகன் கதிரேசக் கவுண்டனடா! ஹ. ஹ.. ஹா!

உடுக்கைக்காரன்:- (உடுக்கடித்து) ஆயி மகமாயி அன்புள்ள ராக்காயி, ஆரம்மா?

கோவி:- (அலறி) கொண்டுவா அந்தப்பய கதிரேசனை என் சன்னிதிக்கு! ஹ. ஹ.. ஹா! ஊ...உ...ஊ!

உடுக்கை:- (உடுக்கை அடித்து) ஆரம்மா? கோவி:- (உரத்து) எங்கே, அந்தப்பய? எங்கேடா அந்தக் கதிரேசப் பய!

கதிரே:- (வந்துகொண்டு) அம்மா தாயே சரணம் அம்மா, தெண்டனிட்டேன்!

கோவி:- அடே பயலே நீ பாவியடா?

கதிரே:- (பயந்து) ஏன் தாயே!

கோவி:- லக்ஷ்மியைத் தெரியுமாடா, பாதகா! ஹ. ஹ.. ஹா! உ. ஊ.. ஊ!

உடுக்கை:- ஆதி சங்கரியே ஆண்டவனே வாரும் அம்மா!

கதிரே:- (பயந்து) ஆமா, ஆமா! லக்ஷ்மி என்கிற பொண்ணைத் தெரியும், அம்மா

கோவி:- அவ இந்த கோவிந்தக் கவுண்டரோடை மவனடா!

கதிரே:- ஆமா தாயே, அதுவும் தெரியுங்க!

கோவி:- ஹ. ஹ.. ஹா! (முச்சுவாங்கி) உ. உ.. ஊ!

உடுக்கை:- (உடுக்கை அடித்து) ஆமா தாயே சரணம் சரணம் அம்மா!

கோவி:- அடே கதிரேசப்பயலே, அந்த லக்ஷ்மி பொண்ணு முந்தின பொறப்பிலே ஏண்டை பத்தினியடா! அவனை நீ இப்பொறந்துட்டியடா மறந்திட்டியடா!

உடுக்கை:- (உடுக்கையுடன் பாடி) ஆம்மா கேட்டாயே! ஆதி, பராசக்தியே?

கதிரே:- ஆம்ம்தாயே அந்த லக்ஷ்மி இண்ணு சொல்லுற பொண்ணு, மேல் பொறப்பிலே நம்ம பத்தினிகளா?

கோவி:- ஆமடா! ஹ. ஹ.. ஹா! உ. உ.. ஊ! அறிஞ்சு கொண்டாயா பயலே இப்போ! கலியாணம் செய்து கொள்ளறியா, பயலே?

உடுக்கை:- (உடுக்கு அடித்து)

வாரும்மா தாயாரே வரங் காடுக்க வேண்டுமம்மா, ஆதிபரா சங்கரியே ஆண்டுவிடவேண்டும் அம்மா

கதிரே:- (பதறி) ஆத்தாவின் கட்டளை!

கோவி:- என்னைக்கடா கலியாணம்? நாளைக்கு நல்ல நாளு!

உடுக்கை:- (உடுக்கடித்து)

வாரும்மா, வாரும்மா, எங்க முத்து மாரி அம்மா!

மாரி மகமாயி அன்புள்ள ராக்காயி!

கதிரே:- நாளைக்கே முடிச்சப்புடுறேன் ஆத்தாளே.

கோவி:- ஹ. ஹ.. ஹா! உ. உ.. ஊ! (மெதுவாக) அடே உடுக்கை அடியடா நல்லம்மா (உடுக்கை எழுந்து அதிர்ந்தது) சாமி மலையேறப் போகுதடா, (போய்க் கொண்டு) மலையேறப் போகுது! ஆத்தாளுக்கு ஓறக்கம் வந்துட்டுதடா! ஓறக்கம்!

(இசை)

கோவி:- கருப்பாயி நீ சொன்ன புத்திப்படி அந்தக் கதிரேசப் பயலையே நம்ம சொழந்தைக்கு நம்ம மாரியாத்தா மூலம் ஒழுங்கு படுத்திப்பட்டேன்! நாளைக்குத் தாம்பூலம் வெச்சு நிச்சயம் பண்ணிப்புட வேண்டியதுதான்! எல்லாத்துக்கும் ஆயத்தம் பண்ணிப்புடு

கருப்:- ஆமுங்க!

லக்ஷ்மி:- (வந்து கொண்டே) அப்பாரும் ஆயிபுமா என்ன பேசிறீங்க

கோவி:- கொழந்தை, கோவிச்சுக்கிடாதே, பயப்பட்டுக் கிடாதே! மாரியாத்தா பிரத்தியட்சமாகி என்னடை கொறை எல்லாம் தீரும்படி வரம் தந்துட்டா! எனக்கு ஏத்த மாப்பிள்ளை அந்த முத்துசாமி கவுண்டரோட மவன் கதிரேசன் இன்னு சொல்லி அந்தப் பயகிட்ட வாக்குத் தத்தமும் வாங்கிக் கிட்டா! (சிரித்து) நானாக்கு எனக்கும் அந்தப் பயலுக்கும் சொயம்வரம்! ஹ... ஹ... ஹா!

லக்ஷ்மி:- என்னை இப்பிடி ஏமாத்தாதீங்க பா! மாரியாத்தா இதெல்லாம் செஞ்சாங்களா? அல்லாமப்போன நீங்கதான் எங்க குடும்பக் கௌரவத்தை காப்பாத்து மத்துக்காக சாமி வந்துட்டாப் போலவேசும் போட்டு, இப்பிடி எல்லாம் ஏமாத்து வேலை செஞ்சு, மாரியாத்தாளோட கௌரவத்தையும் காட்டிலை விட்டுப் பூட்டின்களா?

கோவி:- (பயந்து) இல்லைக் கொழந்தே.....

கருப்:- என்னடி சொன்னே! என் மானத்தே சந்தியிலே விட்டுப்புட்டு, எங்க குடும்ப மானத்தையும் தெருவோட உட்டுத் தொலைக்கப் பாக்கிறியா? (உரத்து) நீ அந்தக் கதிரேசப்பயலைத் தான் கட்டிக்கணும்!

லக்ஷ்மி:- (கோபமாக) மாட்டேனம்மா, இந்த உச்சி மலை மேலே நிண்ணு பெரண்டு உயிரை மாச்சுக்குவேன் ... ஆனா நீங்க சொன்ன ஆனை கட்டிக்கிட முடியாது! (போய்க் கொண்டே) நானே போய் இப்ப மாரியாத்தாவை நேரிலே இரண்டிலே ஒண்ணு கேட்டுப்புடறேன்...

கோவி:- கொழந்தே .... ..!

கருப்:- சும்மா சித்தெ இருங்க! இந்த வெருட்டுக்களுக்கு எல்லாம் பயந்தா என்ன ஆவது? அவதானா திரும்பி வருவா ... ..

(இசை)

லக்ஷ்மி:- அம்மாதாயே, என்னைக் காப்பாத்தி வளர்த்த மாரியாத்தா? (அழுது) இப்பிடி என்னை சந்தி சிரிக்க வைச்சுட்டியே தாயே? என்னை ஒரு ஆம்புனை மவராசன்

உம் பேரைச் சொல்லி சத்தியம் பண்ணிப்புட்டு என்னை ஏமாத்திப்புட்டான். அது போதாதின்னு என்னுடைய அப்பாரும், என் பேரை வைச்சுக்கினு வேசும் போட்டு என்னை ஏமாத்தப்பாக்கிரு! இந்த அநியாயம் எல்லாம் நீ பாத்துக்கினு தானே இருக்கிறே? ஐயோ, நான் உன்னைத் தொழறேன், விழறேன், அழறேன்! நீ இப்ப எனக்கு நல்ல உத்தாரம் தரலை, இதோ இந்த மலை ஏறிக் குதிச்சு உன் சந்தியிலே என் உயிரை விட்டுத் தொலைச்சுப்புடறேன்! ஆமா? இப்ப சொல்லு உத்தாரம்!

வேலை:- (வந்துகொண்டே) அஞ்சவேண்டாம் பக்கையே. இதோ நீ கேட்ட படி வரம் தந்தோம்! (சிரித்து) இந்த மலை உச்சி ஏறிக் குதித்து உன் உயிரை எனக்கு அர்ப்பணம் செய்வாயா?

லக்ஷ்மி:- (திடுக்குற்று கோபமாக) அடபாபிப்பய மவனே! நீ இப்ப எங்கே வந்தே?

வேலை:- லக்ஷ்மி, உனக்கு வரம் கொடுக்க வந்தேன்!

லக்ஷ்மி:- (கோபம் தணியாமல்) பொறவும் என்னைக் கெடுக்கலாம் இன்னு வந்தே?

வேலை:- இல்லை கேள். நான் எல்லாம் அறிவேன் உன் தந்தையின் மூர்க்கமும் அறிவேன். உன் தந்தையின் சூழ்ச்சியும் அறிவேன். அது மட்டும் அல்ல, உன்னுடைய ஆழமான அன்பும் அறிவேன். அந்த அன்பு ஒன்று தான் எனக்கு வேண்டும் என்ற உறுதியும் கொண்டேன். அதனால்தான் இப்பொழுதே உன்னை இரவோடு இரவர்க அழைத்துப் போய் றிஜீஸ்தர் திருமணம் செய்யத் தீர்மானித்து விட்டேன். என் கண்ணை, உன் அன்பினால் என் கண் திறந்தது! இந்தத் தாஸனுக்கு அருள் செய்வாயா?

லக்ஷ்மி:- என்ன சொல்றீங்க! இல்லா மெப்போனா இது சொப்பனமா?

வேலை:- இல்லை சொப்பனம் இல்லை. இது சமர்ப்பணம். என் அன்பு உன் காலடியில் சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது. என்னை இனியாவது நீ ஏற்றுக் கொள்வாயா?

லக்ஷ்மி:- (அலறி) அத்தான்! மாரியாத்தா கருணை செஞ்சிட்டா! அத்தான் .....

கா, சிவத்தம்பி

இலங்கையர்கோனைப்பற்றி எழுத முன்ையும் பொழுது பல நினைவுகள் மனத்திரையில் வளர்ந்து விரிகின்றன.

விதானையார் வீட்டில் மூன்றாவது நிகழ்ச்சியின் பின்னர் சந்தித்தது .....

அச்சந்திப்பின் பொழுது எனது தகப்பனருக்கும் அவருக்கும் முன்பிருந்த இலக்கியத் தொடர்பினை அறிய வந்தது.....

பின்னர் மருதமடைத்திலுள்ள அவர் வீட்டிற்குச் சென்றது ..... அங்கு கதைத்தது... ..வாதிட்டது.....

யாழ்ப்பாணக் கலை கைப்பணி விழா, சயரோகத்தடுப்புச் சங்க விழா ஆகியவற்றின் பொழுது நாடகங்கள் அரங்கேறியது.....

காங்கேசன்துறை வாடி வீட்டில் பல தடவைகள் நாடகம் பற்றி, நாடக முன்னேற்றம் பற்றி, நாடகத் தயாரிப்பாளர் பற்றி வாதவிவாதம் செய்தது... ..

இப்படிப் பல சம்பவங்கள், பல நினைவுகள் தோன்றுகின்றன.

இலங்கையர்கோனை நன்கு அறிந்தவர்களுக்கு, சிவஞானசந்திரம் என்ற அவர், இலங்கையர்கோன் என்ற எழுத்தாளரைப் பாவித்தார் என்பது நன்கு தெரியவரும். நிர்வாக அதிகாரியாக இருந்த அவரது வாழ்வில் எழுத்து முக்கியமான இடம் வகித்தது. ஒன்றையொன்று பாதிக்கும்ளவில் இத்தொடர்பு இருந்தது. டி. ஆர். ஓ. எழுத்தாளனுக்கு ஆதார கருதியாக அமைந்திருந்தார். சிறப்பாக நாடக ஆக்கத்தில் இது புலனாகின்றது.

இலக்கிய சிருஷ்டி யொன்றினைத் தனது மனத்தில் அமைக்கும் ஆக்க இலக்கிய கர்த்தா அதன் கருவினை எந்த உருவில், எந்த முறையில் காண்கின்றான், அமைக்கின்றான் என்பதைக் கொண்டு அவன் வெளிப்பாட்டுத் திறனையும், அவன் இலக்கியப் பண்பினையும் அறிந்து கொள்ளலாம். தனது சிருஷ்டியின் கருவினை, பாத்திரங்களின் இயக்க நிலையில் காண்பவன் அல்லது பாத்திரங்களின் இயக்க நிலை மூலம் கருவின் திருவை வெளிக் கொண்டு வரக் கூடியவன் நாடகாசிரியன். இதைப் போலவே நாவலாசிரியன் தனது சிருஷ்டியின் கருவினை மூலபாத்திரத்தின் உணர்ச்சி வளர்ச்சியில் காண்கிறான். சிறுகதையாசிரியன் சிருஷ்டிக்கு ஆதாரமாக இருக்கும் சம்பவத்தினால் தோற்றுவிக்கப்படும் உணர்ச்சி நிலையில் தனது கதையின் கருவினை அமைக்கின்றான். இது இலக்கிய உண்மை.

இலங்கையர்கோனைப் பொறுத்த மட்டில் தனது ஆக்கங்களை (பிற்காலத்தில் அவர் பல நாடகங்கள் எழுதினாலும் அவற்றையங்கூட) சிறுகதை யாசிரியனது நிலையில் நின்றே அமைத்தார். அவரது வானொலி நாடகங்கள் இவ்வண்மையை நன்கு எடுத்துக் காட்டும். தொடர் நிகழ்ச்சியாக அமைந்த விதானையார் வீட்டில் நிகழ்ச்சியில் கூட வாரத்துக்கொரு 'உணர்வு நிலை' யை அவர் தோற்று வித்தார்.

ஆனால் சிறுகதை மூலம் மனித உணர்வைக் காண்பதிலும் பார்க்க, நாடகம் மூலம் மனித உணர்ச்சியை நன்கு காண முடியும். மனித உணர்ச்சியைப் பல பல கோணங்களிலிருந்து பார்க்கக் கூடிய பண்பு நாடகத்தில் சிறந்து விளங்குகின்றது என்பதை உணர்ந்ததாலே என்னவோ அவர் தமது வாழ்வின் பிற்கூற்றில் நாடகத்தில் அதிக ஆர்வம் செலுத்தினார்.

நாடகம் என்ற பொதுத் துறையில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தா ரென்றாலும், ஓரங்க நாடகம் என்னும் பிரிவில்தான் அவர் முழு நாட்டமும் சென்றது. வானொலியில் சிறப்புற அமைந்த அவரது நாடகங்கள் எல்லாமே ஓரங்க நாடகங்கள் என்ற கட்டுக்கோப்புக்குள் வருபவை. "மேனகை," "சதை செய்த வதை" என்பன நல்ல உதாரணங்கள். சிறுகதைக்கும் ஓரங்க நாடகத்திற்கும் அடிப்படையாக உள்ள உணர்வு வெருமையும், இயக்க ஒருமையும் தான் அவர் சிறந்த ஓரங்க நாடகங்களை எழுதுவதற்கு முக்கிய காரணமாக அமைந்தது. விதானையார் வீடு என்ற தொடர் நிகழ்ச்சியும் இதற்கு விதிவிலக்காகாது என்பதை அந்நாடகத்தைக் கேட்டவர்கள் மறந்திருக்க மாட்டார்கள். மிஸ்டர் குகதாசன் என்ற நாடகம் மேடைக்கேற்ற ஓரங்க நாடகம் என்பதுபற்றி அவரே அடிக்கடி சொல்வதுண்டு. வானொலி நாடகங்களும் மிஸ்டர் குகதாசன் என்ற மேடை நாடகமும் பெற்ற இலக்கிய வெற்றி அவரது 'மாதவி மடந்தை' க்குக் கிடையாது போனமைக்கான காரணத்தையும் நாம் இதன் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

அவரது நாடகங்களில் வரும் பாத்திரவார்ப்பினைப்பற்றி ஆராயும் பொழுது இலங்கையர்கோனது சிறப்பான பண்பு ஒன்று தெரியவருகின்றது. வார்க்கும் பாத்திரத்துடன் தானும் ஒன்றி நின்றுதான் அதனை வளர்த்துக் கொண்டே போவார். பாத்திரங்களின் மனோ நிலையைப் புறநோக்காகப் பார்க்காது தானும் ஒன்றுபட்டு

நிற்பது அவர் பண்பு. இதனால் அவரது நாடகங்களில் வரும் சில கதாபாத்திரங்கள் தமக்கென ஓர் பாத்திரப் பண்பு கொண்டனவாக அமையாது, முக்கிய பாத்திரத்தை வார்ப்பதற்கான உபசாதனங்களாக அமைந்து விடுவதை நாம் காணலாம். ஓரங்க நாடகங்களில் இப்பண்பு மேலோங்கி நிற்காது. ஆனால் பெரிய நாடகங்களில் இது தலை தூக்கி நிற்குமேயானால் நாடக அமைப்பைப் பெரிதும் பாதிக்கும். மாதவி மடந்தையில் நாம் இதனைக் காணலாம். மாதவியை மையமாகக் கொண்டு நாடகத்தை வளர்க்க முயன்ற இவர், அவ்வாறு செய்வதற்கு சிலப்பதிகாரக் கதை முழுவதையும் மாற்றி யமைக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால் சிலப்பதிகார அமைப்பைப் பெரிதும் விரும்பிய அவர் அதனைச் செய்ய விரும்பவில்லை. அதனால் அந்நாடகத்தில் மாதவியின் பாத்திரம் அவர் விரும்பிய அளவிற்கு மேலெழும்பாது போய் விட்டது.

மாதவி மடந்தையில் மாத்திர மல்லாது, விதானையார் வீட்டில் நிகழ்ச்சியை ஒரு மேடை நாடகமாக அமைக்க முனைந்த பொழுதும் இப்பிரச்சனை எழுந்தது. அது பற்றி உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது தான் அவர் தான் உணர்ச்சிப் பகைப் புலத்திற்கு கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்தையும் அதற்கு ஈடாகப் பாத்திரங்களின் இயக்கம் அமைய வேண்டுமென்பதையும் சொன்னார்.

தான் எடுத்துக் கொள்ளும் ஆக்க வேலைகளில் இலக்கிய நேர்மையுடன் இறங்குவது இலங்கையர்கோனது பண்பு. நானறிந்த மட்டிற்கு அவர் வாசித்த ஓரங்க நாடகங்கள் சணக்கிலடங்கா. உனியொரு குரலை மாத்திரம் கொண்டமைந்த ஒரு பி. பி. சி. வானொலி நாடகத்தை வானொலி நாடகங்களின் தீக்ரமென்று கொண்டாடினார் அவர்.

யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழை நாடகத்தில் நன்கு கையாள வேண்டுமென்பது அவர் பேரா. யாழ்ப்பாணச் சமூக வாழ்வு இப்பொழுது உள்ளது போன்றிருப்பதற்குக் காரணமாக அமைவது பொறுப்பாவவர்களின் வாழ்க்கைச் செம்மையே என்பதை அவர் நன்குணர்ந்திருந்தார். அவ்வாறு, யாழ்ப்பாண வாழ்வின் அடிப்படைச் செம்மையைப் புலப்படுத்தும் கதாபாத்திரங்களை மிகச் சிறப்பாகவும் வார்த்திருக்கிறார். விதானையார், சட்டப்பியார், கதிரன், விதானையாராய்ச்சிபோன்றவர்கள் யாழ்ப்பாண வாழ்வின் பெருந்தன்மையை உணர்த்தும் பாத்திரங்கள். தமது உத்தியோகத் தேவைகளால் யாழ்ப்பாண வாழ்வை நன்கு அறிந்திருந்த சிவஞானசுந்தரம், உணர்வு நெறி (Romanticist) எழுத்தாளனாகிய இலங்கையர்கோனாக நின்று, மறக்க முடியாத வகையில் யாழ்ப்பாணப் பாத்திரங்கள் சிலவற்றை உருவாக்கியிருக்கின்றார்.

நாடகத்திலும் சிறுகதையிலும் யாழ்ப்பாண வாழ்வை உள்ளது உள்ளவாறாக (யதார்த்தம் என்று சொன்னதும் பலர் மிரண்டு துடிப்பதால் அதைவிட்டு பண்டைய இலக்கண மரபில் வரும் 'உள்ளது புணர்த்தல்' என்னும் சொற்றொடர் கொண்டு இப்பிரயோகம் கையாளப் படுகின்றது) காட்ட வேண்டுமென்று அவர் துணிந்ததற்கான காரணங்களுள் ஒன்றாக அமைந்தது, தென்னிந்தியத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றி அவர் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயமாகும். தென்னிந்தியத் தமிழிலக்கிய ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு ஈழத்தமிழிலக்கியம் தனக்கென ஒரு மரபினை வளர்க்க வேண்டுமென்பது அவர் கருத்து. தான் ஆரம்ப காலத்தில் மொழி பெயர்த்த நூலொன்றிற்கான பணம் சம்பந்தமாக 'டிமாண்ட் நோட்டீஸ்' அனுப்பும் அளவிற்கு அலுவல்கள் மேற் கொண்டார். 'சாதாரணமாகச் செய்து விடக்கூடிய ஒரு விஷயத்திற்கு இத்தனை கடும நடவடிக்கை எதற்கு' என்று நான் வாதாடிய பொழுது, 'தம்பி காசல்ல முக்கியம். எங்கடை இலக்கிய நேர்மை அதிலே இருக்கு' என்று அவர் சொன்னது நேற்று நடந்தது போல இருக்கின்றது. பெருகிவரும் தென்னிந்திய இலக்கியச் செல்வாக்கிலிருந்து விடுபட்டு, எமக்கென ஓர் இலக்கியப் பாரம்பரியம் வகுக்க வேண்டுமென்று வன்மையாகப் போராடிய இலங்கையர்கோன், தமது இலக்கிய சிருஷ்டிகளில் எமது வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளும் எமது பேச்சுத்தமிழும் இடம் பெற வேண்டுமென்ப பெரிதும் உழைத்தவர். தென்னிந்தியத் தமிழ் இலக்கியவானில் தோன்றிய 'மறுமலர்ச்சி' யில் இங்கு கூதல் காய்ந்த சிலரைப் போலல்லாது, தென்னிந்தியத் தமிழ் இலக்கிய வட்டாரத்தில் இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளருக்கு கௌரவமான ஓர் இடத்தைத் தேடித்தந்த அதே இலங்கையர்கோன், 'இந்தியப் பத்திரிகைகளை இலங்கைக்கு வராது தடை செய்ய வேண்டும்' என்ற பிரேரணையை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க மகாநாட்டில் நிறைவேற்றுவதற்கென அனுப்பியிருந்தார்.

கருத்துத் துணிவும், வாழ்க்கை அனுபவமும் அவரை யாழ்ப்பாண வாழ்வின் தலை சிறந்த அபிமானியர்க்கிறார்.

நல்லவை நாசமாய் போவதற்குள் மாறாத சேர்க்கை இருக்கிறது. இலங்கையர்கோனிடமிருந்த இலக்கிய ஆர்வத்தையும் நேர்மையையும் உணர்ந்த பலர் 'தாமும் அதுவாகப் பாவித்து' அவரை நாசமாக்கினர் என்பதை நான் இங்கு குறிக்காவிட்டால், நான் எனது கட்டுமையை, நாலு நாளைக்காவது நண்பகை இருந்த அந்த நட்புப் பொறுப்பை, சரிவரச் செய்யாதவனாகிவிடுவேன்.

இலங்கையர்களே

இடது காலுக்கும் வலது காலுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாத கிராம நடிகர்களுக்கு ஒரு காலிற் பனை ஓலையையும் மற்றக் காலில் ஒரு சீலைத் துண்டையும் கட்டி "ஓலைக்காலை முன்னே வை, சீலைக்காலை பின்னே வை" என்று கூறிப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமங்கள் தோறும் வாழ்ந்த அண்ணாவிமார் கூத்துப் பழக்கியதாகக் கர்ண பரம்பரைக்கதை ஒன்று வழங்குகிறது.

கிராமந்தோறும் வழங்கிவரும் பல கதைகளைப்போல இதுவும் ஒரு புனைந்துரையே. ஆனால், கிராமந்தோறும் கூத்துக்களும் அதன்பிறகு நாடகங்களும் ஆடப்பட்டன. அவற்றைக் கிராம மக்கள் அனைவரும் சென்று கண்டு கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள் என்பதுமட்டும் புனைந்துரை ஆகாது. யாழ்ப்பாண மக்கள் அத்துணைப் பெரும் நாடகரசிகர்களாக இருந்தார்கள்.

நாட்டிய நாடகம்

முதலிற் கூத்து என்ற நாட்டிய நாடகம் வழக்கில் இருந்தது. காத்தவராயன் கதை, பூதத் தம்பி, வள்ளியம்மன் நாட்டியம் முதலியன இந்த நாடகங்களிற் சில. 'ஓலைக்காலை முன்னே வைத்துச் சீலைக்காலைப் பின்னே வை' த்துப் பழகிய நாடகங்கள் இவைதான். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே இவை இப்பொழுது முற்றாக அழிந்துபோய்விட்டன என்றே சொல்லவேண்டும். இவற்றைப் புதுப்பித்து மேடையிட முயலும் சில பழமை வாதிகளைத் தவிர மற்றையோர் இதை மறந்தே போய்விட்டனர்.

கோயில் முன்றில்களிலும் ஊர் மத்தியிலும் அமைந்த வட்டவடிவமான மண்மேடைகளில் ஆடப்பட்ட இந்தப் பாட்டுக் கூத்து நாடகங்கள் மேடைக்குக் கொஞ்சமும் பொருத்தம் இல்லாதவை:

அவைகளிலே பாட்டு நயம் உண்டு. கதகளியை அடியாகக் கொண்ட கூத்துநயம் உண்டு; சதைநயமும் உண்டு. அவை புனருத்தாரணஞ் செய்யப்பட வேண்டுமானால் அவைகள் பிறந்து வளர்ந்த ஊர் முன்றில்களிலும் கோயில் முன்றில்களிலுமே அன்றி மேடைகளில் அல்ல என்பதைப் புனர்உத்தாரணம் செய்ய முயலுவோர் ஊர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

கிழக்கு மாகாணத்தில்

இந்த நாட்டிய நாடகங்கள் கிழக்கு மாகாணத்தில் வெண்மணல் பரந்த ஊர் முன்

தில்களிலே இன்றும் ஆடப்பட்டு வருகின்றன. தென்மோடி என்ற புயற் பிரளயம் போன்ற வேகமான ஆட்டமாகவும், வடமோடி என்று சிறிது மென்மையான ஆட்டமாகவும் ஆடுகின்றார்கள். அவைகளைக் கண்டு கேட்டு மகிழும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்திருந்தது. அவைகளிற் சொல்லரிய ஒரு அழகையும் பண்பையும் நான் கண்டேன்.

யாழ்ப்பாணத்திலே இளைப்புணர்த்தாரணஞ் செய்ய முயல்பவர்களை, "தயவு செய்து மட்டக்களப்புக்குப் போய் இதைப் படித்து வாருங்கள்" என்றுதான் எனக்குச் சொல்லத்தோன்றுகின்றது.

தனித் தண்ணுமையின் அதிர்வுடன் ஆடப்படும் இந்த நாட்டியத்தின் அழகை ஆரே சொல்லவல்லவா?

'ட்ராமா மோடி'

நாட்டிய நாடகம் அழிந்தவுடன், யாழ்ப்பாணத்தில் 'ட்ராமா மோடி' நாடகம் என்று ஒன்று வளர்ந்தது. அதுவும் ஊர் முன்றில்களிலே ஆடப்பட்டது; ஆனால் மண்மேடைக்குப் பதில் மரமேடைபோட்டு ஆடினார்கள். நாட்டியத்திற்கும் பாட்டுக்கும் பதிலாக நடிப்பும் பாட்டு-விரவிய பேச்சும் வந்தன. தனித்தண்ணுமை [மத்தளம்] என்பதற்குப் பதிலாக தண்ணுமையுடன் பின்னணியாக வீணையையும் சேர்த்துக்கொண்டார்கள். கட்டியங் கூறும் கோமாளி என்று ஒரு பாத்திரத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டார்கள்.

வீரகுமாரன் நாடகம், அரிச்சந்திர நாடகம் என்பன இவற்றுட் சில. ஒரு நாடகத்தை ஒரு வருடம் முழுவதும் ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் இரவு 9 மணி தொடக்கம் விடியும்வரை ஆடுவார்களாம். ஊர் முழுவதுமே வந்து மேடைக்கு முன் அமைந்த வெளியில் இருந்து பார்த்து இரசிப்பார்களாம்.

நாடகப் பிரதி என்று ஒன்று இருந்தாலும் நடிகர்களுக்குச் சமயோசிதமாகப் பேசுவதற்கு அதிக சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்பட்டிருந்தது. வருடத்திலே ஐம்பத்திரெண்டதரம் ஆடும் ஒரே நாடகத்திற் சமயோசிதப் பேச்சுக்கு இடர் இல்லாவிட்டல், நாலு நாட்களோடு அவை சுவை நைந்துபோயிருக்குமே. பிறகு யார் வருவார்கள்?

சாதாரண கமக்காரர்களே இவைகளிற் பங்கெடுத்துக் கொண்டார்கள். இளம் நடிகர்களுக்கு ஊர் மங்கையரை மனைவியராகக் கவரும் காதல் போட்டிகளாகவும் இந்த நாடகங்கள் அமைந்தன என்றும் நம்ப இடம் உண்டு!

ஈற்றில் இதுவும் அழிந்தது.....இது அழிந்தது இற்றைக்கு எழுபது ஆண்டுகளுக்கும் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கும் இடையில் என்று சொல்லலாம்.

தென்னிந்திய நாடகம்

இதன் அழிவுக்குக் காரணம் தென்னிந்தியாவில் இருந்து வந்த 'ட்ராமா' என்ற புது நாடகம் ஆகும். எம். ஆர். கோவிந்தன், அரங்கசாமி நாயுடு, எஸ். ஜி. கிட்டப்பா, கே. பி. சுந்தரம்பாள், நடராஜாச்சாரி முதலியவர்கள் இதைப் பரப்பியவர்களிற் சிலர்.

ஹார்மோனியம், டோலக், மிருதங்கம் முதலிய வாத்தியம் வாசிப்பவர்கள் தங்கள் வாத்தியங்களுடன் மேடையின் இடப்புறம் வீற்றிருப்பார்கள். 'வீற்றிருப்பார்கள்' என, சொல்லின் பொருள் அறிந்தே சொல்லுகிறேன். ஹார்மோனியம் வாசிப்பவர், ஒரு குட்டி இராஜாபோலத் தம் ஹார்மோனியத்தின் பின் வீற்றேயிருப்பார். மேசைகள் மீது டோலக்காரன், மிருதங்கக்காரன், அவர்களும் வீற்றேயிருப்பார்கள். இவர்கள் எல்லாருக்கும் பின், திரைமறைவில் பிற்பாட்டுக்காரன் பதுங்கி நிற்பான்.

நாடகபாத்திரம் ஒவ்வொருவரும் மேடைமேல் தோன்றுமுன் ஒரு பாட்டுப் பாடுவார். ஹார்மோனியக்காரனும் பின் பாட்டுப் பாடுபவரும் அதைத் தொடர்ந்து பாடுவார்கள். பாட்டின் பாதி பாடியவுடன் நடிகர் சபையோரின் பலத்த கரகோஷத்தினிடையே மேடை மீது தோன்றி ஹார்மோனியத்தருகில் நின்று பாட்டின் மிகுதியையும் பாடி முடிப்பார். 'திரிலோகமும் புகழும் சுந்தர, தீர வீர சூர னே', 'ஐய ஐய கோகுலபால்' முதலிய பாட்டுகள் இப்படிப் பிரபலம் அடைந்தவை.

அதன் பிறகு எல்லாம் பாட்டு மயமாகவே இருக்கும். பாட்டிலே காதல் செய்வார்கள். பாட்டிலே போட்டாபோட்டி என்ற சண்டை போடுவார்கள், பாட்டிலே அடிவார்கள், பாட்டோடு சாவார்கள்.....இப்படி எல்லாம் பாட்டு மயமாக இருக்கும். அரிச்சந்திர நாடகத்தைப் பார்த்த ஒரு ஆங்கிலேயர் தேவதாசனைக் கடித்த பாம்புமட்டும் ஏன் கடிக்கமுன் ஒரு பாட்டுப்பாடவில்லை என்ற ஐயம் அதரிவித்ததாக கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் எங்கோ ஓர் இடத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

சங்கரதாஸ் சுவாமிகள், பாஸ்கரதாஸ் முதலியவர்கள் இத்தகைய 'ட்ராமா' நாடகங்களின் ஆசிரியர்கள். வள்ளி திரும்ணம், சத்தியவான் சாவித்திரி, கோவலன், நல்லதங்கான், குலேபக்காவலி, சதாரம் முதலியவன் பிரபலம் அடைந்த 'ட்ராமா' நாடகங்களிற் சில.

யாழ்ப்பாணத்தில்

இந்த இந்திய நாடகங்களைப் பின்பற்றி யாழ்ப்பாணத்திற் சில ஊர்களிலேயும் 'ட்ராமா' நாடகங்கள் நடக்கலாயின. மேடையும் கொட்டகையும் அமைத்து, பந்தங்களுக்குப் பதில் 'பெற்றோ மாக்ஸ்' விளக்குகள் வைத்து, இலவசமாக நடந்த தற்குப் பதில் பிரவேசச் சீட்டு வைத்துப் பணம் அறவாக்கி, இந்த நாடகங்கள் நடைபெற்றன. சுந்தரம்பிள்ளை, ஆழ்வார் முதலிய யாழ்ப்பாணத்து நடிகர்கள் இதிற் திறமை காட்டிச் சிறிது புகழ் அடைந்தார்கள்.

இதற்கிடையில் பாவைக் கூத்து என்றும் ஒரு நாடகக்கலை வளர்ந்தது. சிறு பாவைகளை மேடைமேல் வைத்து மேடையின் கீழிருந்து ஆட்டும் ஒரு முறையும், பெரும்பாவைகளை, அவற்றின் பின் வைத்த திரைமறைவில் நின்று ஆட்டும் ஒரு முறையும் ஆக இரண்டு முறைகள் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவி வந்திருக்கின்றன. பாவைகள் நடிகர் போல் இயங்கும்; பாட்டுக்களும் வசனங்களும் முறையே மேடையின் கீழும் பின்னும் இருப்பவர்களே பாடிப்பேசுவார்கள். இங்கிலாந்து முதலிய மேலைத்தேச நாடுகளில் வளர்ந்த 'பஞ்ச் அன்ட் ஜூடி' பாவை நாடகங்களைப்போல், இவை அவ்வளவு தூரம் யாழ்ப்பாணத்து மக்களைக் கவரவில்லை என்றே சொல்லவேண்டியிருக்கின்றது.

இக்கலையும் இன்று அழிந்துபோயிற்று. அதன் பிறகு சினிமா வந்தது. அதோடு யாழ்ப்பாணத்தில் நாடகக்கலையே அழிந்து போய்விட்டது. உயர்ந்த நாடக இரசிகர்களான யாழ்ப்பாண மக்கள் சினிமா என்ற சலனப் படத்தைக் கண்டு மயங்கித் தாம் பரம்பரை பரம்பரையாகப்போற்றி வளர்த்து வந்த உயர்ந்த கலையை மறந்துவிட்டார்கள் என்று வெட்கத்தோடும் துக்கத்தோடும் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

இன்றைய நிலை

பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகள், கலாசாலை-சர்வகலாசாலை மாணவர்கள் இடையிடையே நாடகம் இன்று போடுகிறார்கள். ஆனால் அவற்றில் அதிகமானவை, நாடக இரசிகர்களுக்கு ஆர்வம் தராதவையாய், கூவையும் பொருளும் இன்றி வறிதே இருக்கின்றன. இரண்டொரு தல்ல நாடகங்கள் மேடையிடப்பட்டால் அவை பணமின்மை, நடிகர்களிடையே ஆர்வமின்மை முதலிய காரணங்களால் மறு மேடை காணாது மாண்டுபோகின்றன.

கலைகள் பெண்கள் போன்ற சபாவம் படைத்தவை. அதிலும் நாடகக் கலை என்ற மாது, ஆடை விளிம்பை முத்தமிட்டு அவளை ஒரு பெரும் பீடத்தில் அமர்த்தி வணங்கும் காதலனை விட, கன்னத்திலே தட்டிக் களி மயக்கூட்டிக் காதல் செய்யும் காதலனையே அதிகம் விரும்புவாள் என்று சோமசெற்மோம் என்ற ஆங்கில நாடகாசிரியர் ஒரு இடத்தில் கூறியிருக்கிறார்.

அது இன்றைய எங்கள் நிலைமைக்கு முற்றிலும் பொருந்தும். நாடக இரசிகர்களிடையேயும், நடிகர் நாடகாசிரியர்கள் இடையேயும் கவலையுறுது நாடகமங்கையைக் காதல் செய்யும் மனப்பான்மை வேண்டும்.

ஊருக்கு ஊர், பள்ளிக்கூடத்திற்குப் பள்ளிக்கூடம் நாடக சபைகள் தோன்றிச் சிறு வாழ்வு வாழ்ந்து மறைந்து போகின்றன. உருப்படியான ஒரு நாடகத்தை மேடையிட்ட சபை கிடையாது.

எங்கள் மத்தியிலே நடிகர்களுக்குக் குறைவில்லை. நாடகாசிரியர்களுக்குக் குறைவில்லை. பாட்டு இயற்றுவர்களுக்குக் குறைவில்லை. தயாரிப்பாளர்கள், மேடை வல்லுநர்கள், 'மேக் அப்' வல்லுநர்கள், ஒளி ஒலி வல்லுநர்கள் யாருக்குமே குறைவில்லை. பணம் கொடுத்துதவும் ஆதரவாளர்களுக்கும் குறைவில்லை. அத்தோடு என்றும் இருக்கவே இருக்கிறது, யாழ்ப்பாண மக்களிடையே நாடக இரசனை என்ற அழியாத சம்பத்து.

ஒரே ஒரு காரணம்

இவ்வளவு இருந்தும் இன்றுவரை ஏன் உருப்படியான ஒரு நாடகம் மேடையிட்ட படவில்லை?

இதற்கு ஒரே ஒரு காரணந்தான் என்னாற் கூறமுடியும். எங்களிடம்—அதாவது, எங்கள் நடிகர்கள், நாடகாசிரியர்கள், நாடகத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட மற்றவர்களிடையே—துணிவு என்பதே இல்லை.

மேலேத்தேச நாடுகளில் 'ஒப்பெரூ' என்ற இசை நாடகங்கள் என்ன, வேறு வசன நாடகங்கள் என்ன வெற்றிக்கு மேல் வெற்றியாகக் கண்டுகொண்டே போகின்றன.

'ஒப்பெரூ'க்களிலே, டி. கே. எஸ். சகோதரர்கள் இலங்கையில் மேடையிட்ட நாடகங்கள் போல, 'சின்ஸ்' என்ற திரைச்சித்திரங்களும் மின்சார ஜாஸங்களும் கையாளுவார்கள். மற்ற நாடகங்களிலே நாடகக் காட்சிகளுக்கு ஏற்ற 'செட்டிங்ஸ்' என்ற பருதா அவ்வது அட்டைக் காட்சிகளும், மின்சார உத்திகளும் கையாளுவார்கள்.

எமக்கும் அவை எல்லாங் கைவருமே! மேலைநாடுகளில் இப்பொழுது ஒற்றையங்க நாடகம் என்ற புது நாடகக்கலை ஒன்று உருவாகி வருகின்றது. எண்ணிறந்த நாடகாசிரியர்கள் ஒற்றையங்க நாடகங்கள் எழுதுகின்றார்கள். அவைகளுக்கு இன்று பிரமாதமான மதிப்பு அங்கே!

இங்கே! ஒற்றை அங்க நாடகம் என்றால் என்ன என்று கேட்கும் நிலைமையில் இருக்கின்றோம்.

எங்கள் கலை வாழ்வு மட்டும் என்ன, சமுதாய வாழ்வும் வளம்பெற வேண்டுமானால் நாடகக் கலை எங்கள் வாழ்வின் ஒரு முக்கிய அங்கம் ஆகியே திரவேண்டும்.

நாடகங்களைத் தகுந்த முறையில் மேடை இடவும்; நடிகர்கள், எழுத்தாளர்கள், தயாரிப்பாளர்கள் முதலியோரைப் பயிற்றுவிக்கவும்; நாடகங்களுக்கு வேண்டிய உபகரணங்களையெல்லாம் சேகரித்து வைக்கவும்; நாடகக் கலையைப் பற்றிய சமய நூல்களுங்கொண்ட வாசிகசாலை ஒன்று வைத்து நடத்தவும் வல்ல ஒரு தேசிய நாடக ஸ்தாபனமும் யிக அவசியம்.

யார் இவைகளைச் சிந்தையில் வைத்துச் செயலில் இறங்குவார்கள்? எப்பொழுது?

அந்த நன்னாள் வரும்வரை "தமிழ் நாடகக் கலையே வாழ்க நின் கொற்றம்!" என்று வாழ்த்திக் காத்திருக்க நான் சித்தமாக இருக்கிறேன்.

—“ஈழகேசரி”

வெள்ளி விழா மலரிலிருந்து.

இலக்கிய உலகிலும் பத்திரிகை உலகிலும் தனி இடம் வகிக்கிறது

மரகதம்

ஆசிரியர் இலங்கை

(மாத இதழ்)

ஈழத்தின் தலைசிறந்த கலை இலக்கிய சஞ்சிகை என எல்லோராலும் பாராட்டப் பெறுகிறது

வருட சந்தா ரூ. 6

தனிப் பிரதி சதம் 50

25 சென்ற அந்தோனி மாவத்தை

கொழும்பு — 13

அவனுடைய கண்கள் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் இரண்டு ஆழமான பள்ளங்கள் இருந்தன. வாழ்வின் பெரும் பேறான கண்ணொளியை அவன் இழந்து விட்டான்.

அவனுடைய முகத்தில் அழகு என்பது சிறிதும் இல்லை. திருமகள் அதை முழுவதும் புறக்கணித்திருந்தாள். அது சுடுகாடு போலப் பாழடைந்திருந்தது. முதல் முதலாக அந்த முகத்தைப் பார்ப்பவர்களுடைய மனதில் அருசைதான் ஏற்படும்.

ஆனால் அவன் தன்னுடைய யாழைக் கையில் எடுத்து விட்டால் இந்த உடற் குறைபாடெல்லாம் கேட்போர் கண்களுக்குத் தோன்றாமல் மறைந்து விடும். அவர்களுடைய கண்கள் தம் வேலையைச் செய்ய மறுத்து விடும். செவிகள் சும்மா கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்.

யாழ் நரம்புகளின் இயக்கம், ஒலியின் அலைகளாய், நாடக் கடலாய், இசையின் சாகரமாய் இன்பத்தின் பிரளயமாய் முடிவடையும். முடிவென்பதே அதற்கு இல்லை யென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அணுக்களாய், கண்டங்களாய், உலகங்களாய், அண்டங்களாய், பேரண்டங்களாய் முடிவடைகிறதோ, அல்லது அப்பாலும் போகின்றதோ? யாருக்குத் தெரியும்?

அவனுடைய கண்களின் முன், எல்லையில்லாத அழகுகள்கள் திறக்கப்படுகின்றன; அவற்றின் மேம்பாட்டில், அவன் தன்னை இழந்து விடுகின்றான். இப்பொழுது அவன் வயிற்றுச் சோற்றுக்கே அல்லல்படும் யாழ்ப்பாடி அல்ல. அழகின் கொழுந்தாய் விளங்கும் அமரலோ?

யாழோசை உச்சஸ்தாயியை அடைகிறது. அவனும் மேலே போவது போல் தெரிகிறது; மேலே, மேலே.....

அது தான்பூமி, அதுதான் சுவர்க்கம், அது தான் சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள். காலை வேளையின் மாயம், மாலைநின் மந்திரம், இரவின் அதிசயம்; ஆம்; வசந்தத்தின் மோகனம் எல்லாம் அதுதான்! மனம் இப்படியான மாய உலகங்களில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும். செவிகளோ சும்மா கேட்டுக் கொண்டிருக்கும். படித்தவனையும் பாமரனையும் ஒருங்கே மதிமயங்க வைக்கும் சக்தி வாய்ந்தவை அவன் தேங்கள்.

சங்கீதம் முடிந்ததும் அவன் மறுபடியழகு குருடன்தான். கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களும் பழையபடியே கவலைப்படும் வரழக்

கைச் சேற்றில் கிடந்து புரளும் அற்ப மனிதர்களாகி விடுவார்கள்.

அவனுடைய ஊர் தென்னிந்தியாவில் ஒரு கிராமம். பெயர்? பெயர் கிடையாது. எல்லோரும் அவனை 'யாழ்ப்பாடி' என்று தான் அழைத்தார்கள். ஆனால், அவனுடைய மனைவி மட்டும் அவனை அழைப்பது, குருட்டுப் பிணம்' என்று. எந்நேரம் பார்த்தாலும் "குருட்டுப் பிணம்" தான். அவன் அவனுடைய வாழ்வின் துர்த்தேவதை மாதிடிரி.

"இரண்டு காச சம்பாதிக்க மாட்டாத குருட்டுப் பிணத்திற்கு இசை என்னத்திற்கு? யாழ் என்னத்திற்கு? ஒரு தெருக்கோடியில் போயிருந்து வாசித்தாலும் யாராவது இரண்டு காச போடுவார்கள். அதில் லாமல் எந்தநேரமும் வீட்டிற்குள் குந்திக் கொண்டு யாழை வைத்துத் தட்டிக் கொண்டிருந்தால், யார் கவனிக்கப் போகிறார்கள்? சீ, வெட்கமில்லை, பெண்ணைப் பிறந்தவன் உழைத்துச் சம்பாதிக்கும் போது, குந்திக் கொண்டு சாப்பிடுவதற்கு?"

இந்த வார்த்தைகளை அவனைத் தினமும் வைகறையில் துயிலெழுப்பும் வாசகங்கள்.

அவன் இதை யெல்லாம் பொருட்படுத்துவதில்லை. அவனுக்குச் சாப்பிட்டாலும் ஒன்று தான்; பட்டினி கிடந்தாலும் ஒன்றுதான். நினைத்த நேரம் அமரர் உலகில் ஏறி அங்குள்ள இன்பங்களைச் சுவைத்து விட்டு வருவதற்குத்தான் இசையின் பட்டு நூலேணி இருக்கிறதே. துயரம் எங்கே? கவலைகள்? அவை வெகு தூரத்தில் இருக்கின்றன. அவனுக்கு வாழ்க்கை எல்லையில்லாத ஓர் ஆனந்த நிருத்தியம் ... ..

எதற்கும் ஒரு எல்லை உண்டு - பொறுமைக்குந்தான்.

யாழ்ப்பாடியினுடைய மனைவி வழக்கம் போல அன்றும் தன்னுடைய தூற்றல் திருப்பள்ளியெழுச்சியைப் பாடினாள்; கொஞ்சம் உரமாகவேதான் பாடினாள் ஒரு நாளையில் லாதவாறு அது யாழ்ப்பாடியினுடைய மனத்தில் சுருக்கென்று தைத்தது; வீஷம் ஏற்றப் பட்ட உணசி போல் தைத்தது. அவனுக்கே அதன் காரணம் விளங்கவில்லை.

"தொட்டுத் தாலி கட்டிய கணவனென்று, கடுகளவு மரியாதை காண்பிக்கக் கூடாதா?"

அவன் சுறியது இவ்வளவுதான்.

“உழைத்துப் போடுவது போதா தென்று மரியாதை வேறே வேண்டுமா? நீ என்ன செய்வாய். பாவம்! நான் கஷ்டப் பட்டுச் சேரே போட. நீ சுகமாக இருந்து சாப்பிடுகின்றாய்; கொழுப்பேறி விட்டது. பார், இன்று உனக்கு .....

இன்னும் ஏதேதோ எல்லாம் சொன்னால்.

அவனுடைய வார்த்தைகளை அவன் பொருட்படுத்தவில்லை. ஒரு பொழுதும் பொருட்படுத்தியதில்லையே!

ஆனால், கடைசியாக, வார்த்தைகளுக்கு ஒரு முடிவு கட்டுவது போல் வந்த துடைப்பம், ஆமாம் துடைப்பந்தான், அவனுடைய உணர்ச்சி நரம்புகளைத் தட்டி எழுப்பி விட்டது. சதா பூரணமாக இருந்த அவனுடைய பெற்றுமைப் பொக்கிஷம் காலியாகி விட்டது.

அவனுக்குக் கோபம் வரவில்லை. அது வெகு தூரம். “இனிமேல் இவ்விடத்தில் இருக்கக் கூடாது” என்ற எண்ணந்தான் உண்டாயிற்று. அழுக்கடைந்த சால்வையை உதறித் தோளில் போட்டுக் கொண்டான். ஒரு கையால் யாழை மார்போடு அணைத்துக்கொண்டான். மற்றக் கையில் ஒரு தடியை எடுத்துக் கொண்டு வெளிக் கிளம்பினான்.

“எங்கே போவது?” அவனுக்குத் தெரியாது.

“ஏதோ வைராக்சியத்தில் போகிறான். வயிற்றில் பசி கடித்தவுடன் திரும்பி வருவான்.” என்று மனைவி நினைத்தாள். ஆனால் ..... அவன் திரும்பி வருவதில்லை.

அதன் பிறகு அவனை இலங்கையில் பார்க்கிறோம். இந்த வறிய குருடன் எப்படிக் கடலைக் கடந்து இலங்கையை அடைந்தான் என்று யாருக்குமே தெரியாது. “வந்து சேர்ந்தான்” என்று மட்டுந்தான் இலங்கைச் சரித்திரங்கூடச் சொல்கிறது.

அக்காலத்தில், இலங்கையின் தலைநகராகிய அநுராதபுரத்தில் வாலகம்பா என்னும் சிங்கள மன்னன் செங்கோலோச்சி வந்தான்.

அவன் ஓர் இசைப் பித்தன்; அவனை பெரிய இசை வல்லவன். அவனுக்கு இசையென்றால் போதும்; வேறொன்றுமே வேண்டியதில்லை. இசைப் புலவர்கள் வேண்டித் தன்னையே அர்ப்பணம் செய்துவிடக் கூடியவள்ளல் அவன். இந்தியா, பர்மா, சியாம் முதலிய தேசங்களிலிருந்தெல்லாம் இசைப் புலவர்கள் அவனை நாடி வந்தார்கள். அவர்களுடைய காண வகையில் சிக்கிய மன்னன்,

அவர்களுக்கு யானைத் தந்தம், முத்து, ரத்னங்கள் முதலியவற்றைப் பரிசாக வழங்கினான்.

அந்தக்குருட்டு யாழ்பாடியும் அவ்வரசனை நாடி வந்தான். பரிசில் பெறவா? இல்லை; அது அவனுடைய நோக்கமன்று. மன்னன் மகிழ்வதை கண்டு தான் மகிழ வேண்டும்; அதுதான் அவனுடைய ஆசை.

வேந்தலையில் இருந்தவர்களுடைய மனத்தில் யாழ்பாடியைப் பற்றி ஓர் அலட்சியமான நினைவு எழுந்தது.

“இந்தக் குருடனுக்கு என்ன இசை தெரியப் போகிறது? இவனைப் பார்த்தால் தெருவில் பிச்சைக்கு யாழ் வாசிக்கும் நாடோடி போலல்லவோ இருக்கிறான்? யாரிடத்திலாவது சிகை பெற்றுக் கொண்டானா? இவனுடைய பாமரசங்கீதத்தை, இசைக் கடலைக் கரை கண்ட எங்கள் அரசன் எங்கே ரசிக்கப் போகிறான்? பொருளாசை பிடித்து வினாக அலைகிறான்.” என்று தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

ராஜகுருவின் ஆக்ஷேப்படி அரசனும் அந்தகனுக்கும் இடையில் ஒரு தடித்த திரை போடப் பட்டது. கண்ணிழந்தவன் முகத்தில் விழித்தால் அரசனுக்கு அதிர்ஷ்டக் குறைவாம்.

திரைக்கு இந்தப் பக்கத்தில், யாழ்பாடிய யாழைச் சுருதி கூட்டித் தயாராக வைத்துக் கொண்டிருந்தான். மற்றப் பக்கத்தில் அரசன் போர்க் கோலத்தோடு தோன்றுதான். தனக்கு முன்னால் ஒரு வீரன் நின்று தாக யாழ்பாடி அறிந்து விட்டான். எப்படி? அது அவனைத்தான் கேட்டு அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

யாழ்பாடி யாழ் நரம்புகளைத் தெறித்தான். அந்த ஸ்வரங்களில் ஓர் எழுச்சி, ஒரு மிதப்புக் காணப்பட்டது. காம்பிரியமும் அகங்காரமும் அவற்றில் தொனித்தன. நாதம் மேலே, மேலே போகிறது.

யானைக் கூட்டத்தில் ஆண் சிங்கம் போன்றவனல்லவா அரசன்? அவனுடைய கால்களிற்கூட்டிய வீர கெண்டாமணியின் ஓசையே பகைவர்களை நடுங்கச் செய்கிறது. அவனுடைய வெற்றி விறலைக் கேட்டு மருட்சியடைந்து நாலுபக்கமும் சிதறியோடுகிறார்கள். கோடையடிபோல் முழங்குகிறது அவனுடைய வில் வளைப்பின் நாதம்; தீயாயும் சண்ட மாருதமாயும் பாணங்களைச் சொரிகிறான்.

சற்றுமுன் படைத்திரளால் நிறைந்திருந்த அமர்க்களம் இப்பொழுது பிணத்திரளால்

நிறைந்து கிடக்கிறது. ரத்தம் ஆறு போல் ஓடுகிறது. நாய்களும் பேய்களும் “நான் முந்தியோ, நீ முந்தியோ” என்று கண்டையிடுகின்றன, அந்த விருந்தை உண்பதற்கு... ..

அரசனுடைய வெற்றிச் சங்க நாதம் வாணப் பிளக்கிறது. வீர லட்சுமி அவளைச் சரணடைகிறாள்....

யாமொலி ஓய்ந்து விட்டது. ஆனால் அது எல்லோர் மனத்திலும் எழுப்பிவிட்ட போர்க்களக் காட்சி மட்டும் இன்னும் மறையவில்லை. பித்துப் பிடித்தவர்கள் போல உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள் சபையோர்கள்.

மறுபடியும் அரசன் திரைக்கு அப்பால் தோன்றுகின்றான். ராணியின் உடையில். யாழ் நரம்புகள் பழையபடி இயங்குகின்றன.

ஆனால் இம்முறை மென்மையாக—ஆ! எவ்வளவு மென்மையாக இருக்கிறது அந்த இசை!

அன்னத்தின் நடை, மயிலின் ஆடல், கோகிலத்தில் தொனி, சந்திரனின் குளிர்ச்சி, அனிச்ச மலரின் மென்மை— ஆமாம்! தாமரையின் மலர்ச்சி— இவை யெல்லாம் பிறக்கின்றன அந்த யாமோசையில்.....

அரசி காதல் நோயால் வருந்துகிறாள்? நட்சத்திரங்கள் மின்னும் எல்லையில்லா வானத்தையும் விட, எல்லையற்று இருக்கிறதா அந்தக் காதல்? நீலக் கடலைவிட ஆழமானதா?

எத்தனை இரவுகள்தான் காதலனுடைய பிரிவினால் இப்படி நரக வேதனைப்பட வேண்டும்? அவனுக்கு இரக்கமென்பது சிறிதும் இல்லை போலும். சூரியன் ஒரு தனம் உதிக்காவிட்டால், கமல மலரின் மெல்லிதழ்கள் வாடிச் சோர்ந்து போகாவா?

அதோ, அதோ, அவனுடைய தேரிற் கட்டிய மணிகளின் ஓசை, மழையில்லாமல் வாடி வதங்கிக் கிடக்கும் நெற் பயிருக்கு, சூல் கொண்ட மேகத்தின் முழக்கம் போலல்லவா இருக்கிறது.....

யாழ்பாடி யாழைக் கீழே வைக்கிறான். கரகோஷம் செய்வதற்குக்கூட ஒருவரிடமும் சுய அறிவு இல்லை. மது அருந்திய மந்திகள் போல் எல்லோரும் மதி மயங்கிக் கிடக்கிறார்கள்.

அரசனுக்கு மனம் பூரித்து விட்டது. அவன் மாணவிகளாக அனுபவித்த போர்க்

களக் காட்சியும், காதற் காட்சியும் இன்னமும் அவன் கண்களின் முன் நிற்கின்றன. “மானிட உருவில் வந்த கந்தர்வன இவன்?” என்று அதிசயிக்கிறான்.....

இலங்கையின் ஒரு பகுதியான ‘மணற் றிடல்’ என்ற தீவை யாழ்பாடிக்குப் பரிசிலாக வழங்கினான் அரசன்.

யாழ்பாடி, அதில் தன் இனத்தவர் களைக் கொண்டு வந்து குடியேற்றி, “காடு கெடுத்து நாடாக்கி, குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கினான்” என்று இலங்கைச் சரித்திரம் கூறுகின்றது.

அந்த மணற்றிடல்தான், இப்பொழுது யாழ்ப்பாணம் என்று வழங்கப்படுகிறது.

— 23 ஆண்டுகளுக்கு முன் “கலைமகள்” சஞ்சிகையில் பிரசுரமானது.

சொடுத்துதலியவர் சில்லையூர் செல்வராசன்.

மக்கள் கலைப் பெருமன்றம் உதயமாகியது

— கலை மன்றங்களை ஒன்று படுத்தவும், கலைஞர்களிடையே நேச உறவையும் லட்சிய ஒருமைப்பாட்டை வளர்க்கவும், நாடகத்துறையில் தேசிய வடிவமும் உருவமும் மேலோங்கச் செய்யவும் சமீபத்தில் மக்கள் கலைப் பெருமன்றம் நிறுவப்பட்டது.

விசேஷ அழைப்பின் பேரில் கலந்து கொண்ட கலைக்கழகச் செயலாளர் திரு. காசிவத்தம்பி, ஈழத்தின் இன்றைய நாடக நிலைபற்றி விரிவாகப் பேசினார்.

பல நாடக மன்றங்களிலிருந்தும் பிரதிநிதிகள் பங்கு பற்றினர்.

சிறந்த கலை, இலக்கிய விமர்சகரும், சர்வகலாசாலை தமிழ் விரிவுரையாளருமான திரு. க. கைலாசபதி தலைவராக தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

கீழ்க் கண்டோர் நிர்வாகிகளாக தெரிவு செய்யப்பட்டனர். அமைப்பாளர்: எச். எம். பி. முஹிதீன், இணைச் செயலாளர்கள்: கரவைக் கந்தசாமி, எஸ். ஸ்டெனில், பொருளாளர்: எஸ். சத்தியசீலன்.

விற்பனையாகிறது!

நீர்வை பொன்னையன் பி. ஏ.

எழுதிய

மேடும் பள்ளமும்

(சிறுகதைத் தொகுதி)

மேடும்
பள்ளமும்

மேடும் பள்ளமும் என்ற சிறுகதைத் தொகுதி, நீர்வை பொன்னையன் பி. ஏ. அவர்களால் எழுதப்பட்டுள்ளது. இது, சிறுகதைத் தொகுதி ஆகும்.

விலை ரூ. 2-00

(தபால் செலவு தனி)

இது ஒரு மக்கள் பிரசுராலய வெளியீடு

PEOPLE'S PUBLISHING HOUSE,
249, First Division, Maradana,
COLOMBO-10.

ஸி. டப்ளியு. ஈ. யின்

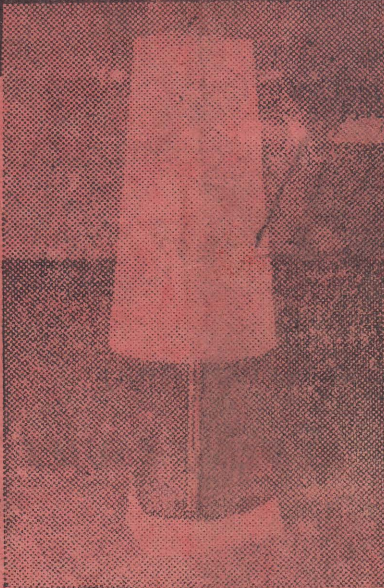
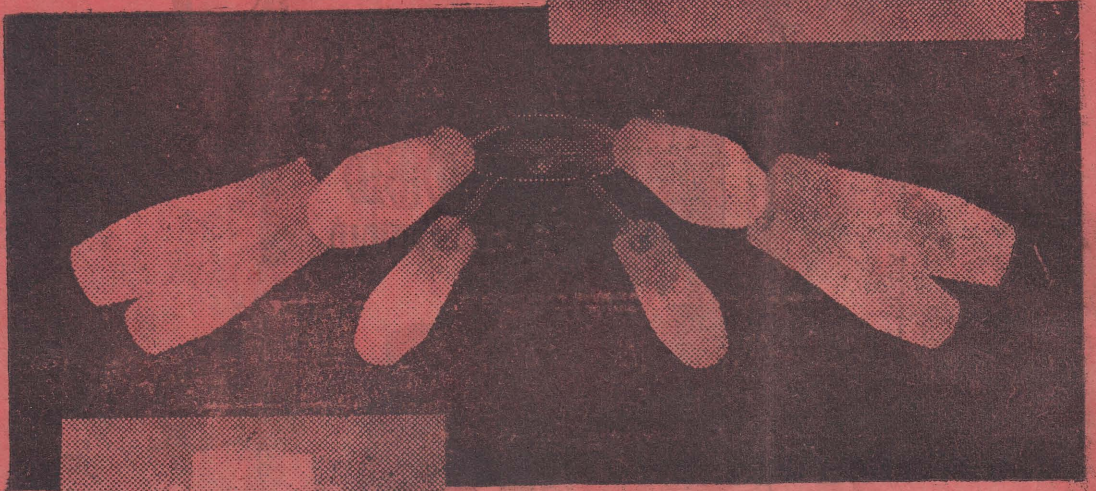
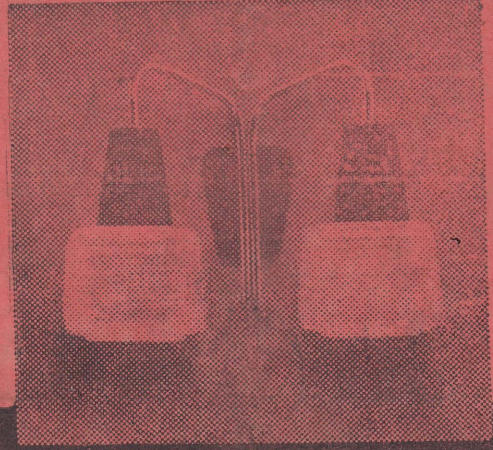
வனப்புமிக்க

மின்சார ஒளி

உபகரணங்களால்

உங்கள் இல்லங்களை

அலங்கரியுங்கள்

மெற்கு ஜோமனிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்
படும் இந்த அலங்காரமான மின்சார ஒளி
உபகரணங்கள் உங்கள் இல்லங்களை கவர்ச்சிகர
மாக்குவதுடன் மிகக் குறைந்த செலவில் மிக
உயர்ந்த ஒளிச் சாதனங்களை நீங்கள் ஒவ்வொரு
வரும் பெறக்கூடிய வாய்ப்பைத் தருகின்றன.

விசாரணைகளுக்கு:—

மனேஜர், ரேடியோ பகுதி, 131, வெக்லால்
வீதி, சும்பனித் தெரு. போன்: 79702

கிடைக்குமிடம்:—

ஸி. டப்ளியு. ஈ. ரேடியோப் பகுதி,
85, மெயின் வீதி, கொழும்பு.

ஸி. டப்ளியு. ஈ. ஷாப்பு

21, குமார வீதி, கொழும்பு.